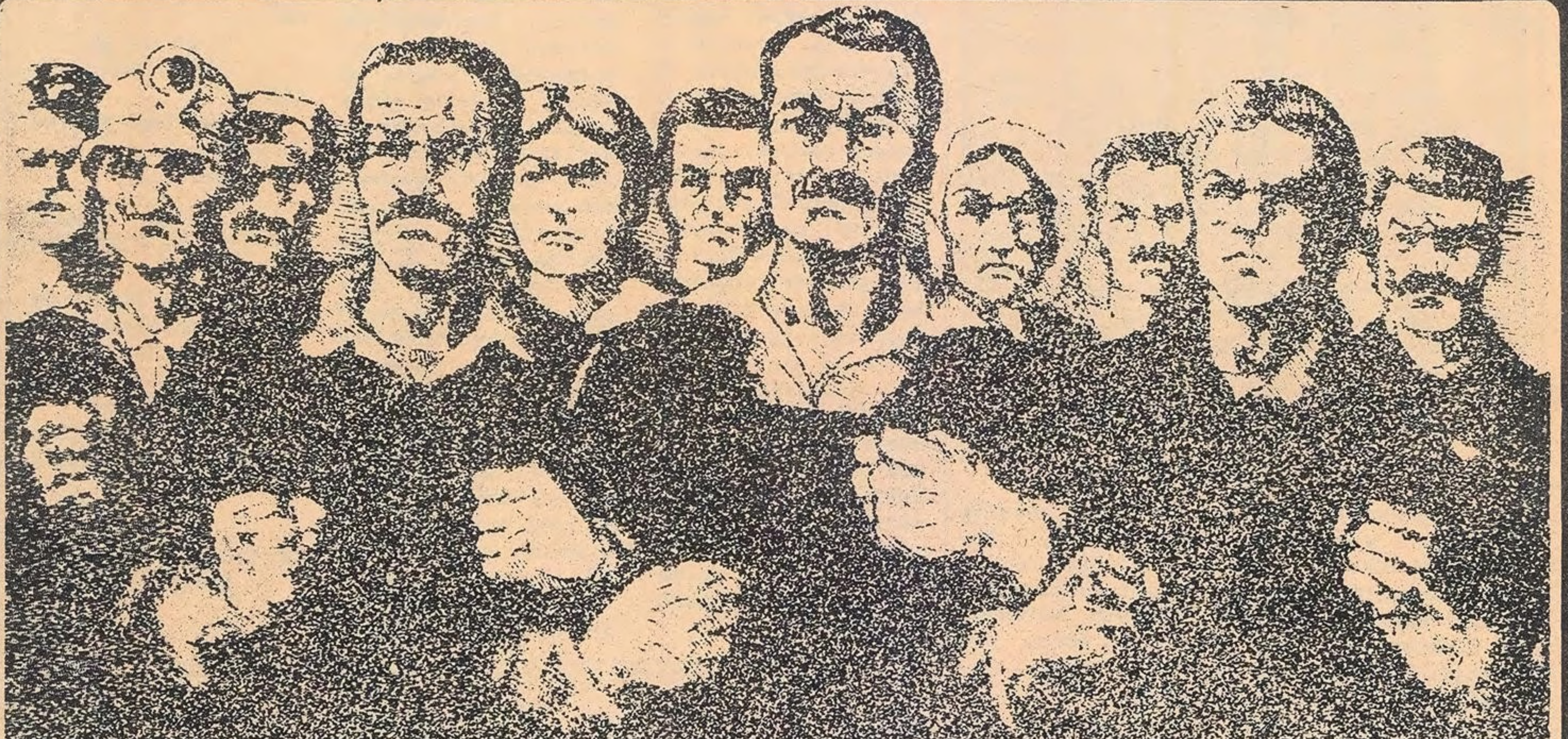

HALKIN YOLU

1

20 ARALIK 1976 / 250 KURUŞ

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIMIZIN YÜKSELEN MÜCADELESİNİ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ YOLUNDA İLERLETELİM

ŞİMDİKİ DURUM VE GÖREVLERİMİZ

Son yıllarda, kaynağı kapitalist-revizyonist sistemde olan ekonomik kriz giderek derinleşmekte, siyasi, sosyal, kültürel ve ideolojik alanlarda sürmekte ve dalga dalga tüm dünyayı sarmış bulunmaktadır.

Tüm ülkeleri derinden etkileyen bu kriz, büyük alt üst oluşlara ve yeni saflaşmalara yol açmakta, bütün temel çelişmeleri son derece şiddetlendirmektedir.

Emperyalistlerarası rekabet ve çelişki artmakta, yükselen bir güç olarak yeni pazarlar arayan Sovyet sosyal emperyalizmi ile varolan pazarlarını korumak isteyen ABD emperyalizmi arasında amansız bir hegemonya mücadelesi sürmektedir. Azgınca silahlanan iki süper devlet dünyayı yeni bir paylaşım savaşına sürüklemektedirler.

Bu kriz, kapitalist ve revizyonist ülkelerde proletaryanın mücadelesinin, yükselmesine yol açmaktadır. Aynı zamanda, kapitalist revizyonist ülkelerle; üçüncü dünya halkları ve ülkeleriyle birleşen sosyalist ülkeler arasındaki mücadele yükselmektedir.

Dünya proletaryası ve ezilen halkların emperyalizme ve sosyal - emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı ulusal kurtuluş ve devrim mücadeleleri dalga dalga yayılmakta, halklar yeni yeni zaferler kazanmaktadırlar. Avrupa dahil bütün dünya üzerinde hegemonya mücadelesi sürdüren iki süper devlet tecrit olmakta, dünya proletaryası ve ezilen halkların ve üçüncü dünya ülkelerinin mücadeleleri gelişmektedir.

Dünyanın durumu emperyalistler ve sosyal-emperyalistler ve her türlü gericiliğin aleyhine, halkların lehine gelişmektedir. Gelecek dünya proletaryası ve ezilen halklarındır.

ÜLKEMİZ DE BÜYÜK BİR ALTÜST OLUŞ İÇİNDEDİR

Kapitalist-revizyonist dünyanın ekonomik krizi ülkemize de yansımakta iki süper devletin stratejik bir öneme sahip olan ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesiyle birleşerek bütün alanlara yayılmakta ülkemizdeki bütün çelişmeleri keskinleştirmektedir.

De.sa.3 'de

HALKIN YOLUNDAN HALKIMIZA!

EZİLENLERİN DUYGU VE DÜŞÜNCELERİNİ, MİLYONLARIN ÖZLEMLERİNİ YANSITABİLMESİ İÇİN HALKIN YOLU, HALKIMIZA SESLENİYOR: FABRİKADA, TARLADA, KÖYDE, OKULDA, HAPİSTE ... SÜREN; MİTİNG, YÜRÜYÜŞ, İŞGAL, DİRENİŞ, BOYKOT ... MÜCADELELERİNDEN GELECEK İÇİN DERSLER ÇIKARMAK, BAŞARI, KAZANÇ VE YANLIŞLARI DEĞERLENDİREBİLMEK İÇİN, HALKIN YOLU, HALKIMIZA SESLENİYOR:

KÖMÜR OCAKLARI, PETROL KUYULARINDA ÇALIŞAN İŞÇİLER:

AĞA VE TEFECİ ZULMÜ İLE EZİLEN KÖYLÜLER, YOKSUL KÖYLÜLER:

YİĞİT, FEDAKAR VE CESUR GENÇLİĞİMİZ, BU DÜZENDEN HOŞNUT OLMAYAN MİLYONLAR VE MİLYONLARCA EMEKÇİ HALKIMIZ: HALKIN YOLU'NUN SÜTUNLARI SİZİNDİR.

TÜTÜNDE, PAMUKTA, DEMİRYOLLARINDA, MADENDE, KAHVELERDE, OKULDA, DERSTE ... HER YERDEKİ DEVRİMCİ KAVGAMIZI HALKIN YOLUNA YAZIN.

GAZETEDE NELER YER ALMALIDIR? HANGİ KONULARIN YAZILMASINI İSTERSİNİZ? YAZILAR MÜCADELEMİZE IŞIK TUTUYOR MU? GAZETENİN DAHA İYİ OLMASI İÇİN ÖNERİ VE ELEŞTİRİLERİNİZ NELERDİR?

HALKIN YOLU, İKİ MİLLİYETTEN HALKIMIZIN, İKİ SÜPER DEVLETE, FAŞİZME VE SOSYAL-FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİNDE DEVRİMCİ SİYASETLE YOL GÖSTERMEYİ AMAÇLIYOR.

HALK, DEVRİMCİ BİR SİYASETLE SİLAHLANDIĞI ZAMAN YENİLMEZ BİR GÜÇ HALİNE GELİR. HER YERDE, HER ADIMDA PROLETARYANIN DEVRİMCİ DÜŞÜNCESİ ELİMİZDE SİLAH OLMALIDIR.

HALKIN YOLU'NUN MÜCADELEMİZE IŞIK TUTMASI İÇİN, ONU DEVRİMCİ MÜCADELEMİZİN BİR PARÇASI HALİNE GETİREBİLMEK İÇİN, YAZILARI TARTIŞARAK OKUYALIM, OKUTALIM, YAYALIM, ABONE OLALIM, ABONE BULALIM.

HALKIN YOLU NA – GAZİANTEP

Yıllardanberi sendikasız, sigortasız sömürülüyoruz. En sonunda anladık ki, patronlar hakkımızı kendi rızalarıyla vermezler. Ve hakkımızı kendi gücümüzle alacağımızın bilincine eriştik. Arkadaşlarla beraber belirli günlerde derneklerde toplanıp, kendi sorunlarımızı ve halkın sorunlarını çözmeye çalışıyoruz. Bu arada her gün öğle yemeklerinde sanayi civarında bir kahvede toplanıp, yeni arkadaşlarla tanışıyor ve bazı meseleleri tartışıyorduk. Bizim biraraya gelmemizden ve sınıf bilincini almamızdan korkan hakim sınıflar güya kendilerine göre bizi yıldırmaya çalışıyorlar. Hakim sınıfların bekçiliğini yapan polisler kahveye gelerek arama yaptılar. Sonunda bir ufak çakı ve 18 yaşını doldurmamış bir kişinin bulunduğunu, yani sudan bahanelerle kahveyi kapattılar.

Böyle olaylarla bizi yıldırmaya çalışmak isteyenler aldanıyorlar. Ey yediği yoksul eti, içtiği kan olanlar şunu iyi bilmenizi isteriz ki;biz işçiler, köylüler ve yoksul halk işkencelerden, zindan, hücre, öldürülmekten vb.şeylerle mücadelemizi durduracağınızı sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Bunlar karşısında biz çelikleşecek ve mücadele azmimiz daha da artacaktır.Ve sizler döktüğünüz ve döktürdüğünüz kanlar içinde boğulacaksınız!

Gaziantep'ten
Bir Grup Sanayi İşçisi

HALKIN YOLU: Haftalık Siyasi Gazete SAHİBİ: Sadun Sönmez
SORUMLU YAZI İŞLERİ Md.: Mehmet Çerik
YÖNETİM YERİ VE YAZIŞMA ADRESİ: Çatalçeşme Sok. 4/23
Cağaloğlu_İSTANBUL BASKI: Daily News Web Ofset
İST DAĞITIM: YURT-DA ANKARA DAĞITIM: Fikri Negis
EGE DAGITIM: TUR-DA 20_ARALIK_1976

GAZİANTEP'TE İŞÇİLER EKİM DEVRİMİNİN YILDÖNÜMÜNÜ KUTLADILAR!

Gaziantep'li devrimci "sanayi işçileri" şanlı ekim devrimi yıldönümünde bir toplantı yaptılar.Toplantı başlamadan önce devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Toplantıda genel olarak emperyalizme büyük darbe vuran ve proleter devrimleri çağını açan büyük Ekim devriminin önemini anlatan yazılar okundu.

Ekim devrimi uzun yılların, sabırlı, sakin, fırtınalı günlerin ürünüdür. Ekim zaferi kolay kazanılmış bir zafer değildir. Ekim devrimini gerçekleştirenlere önderlik eden Lenin ve Bolşeviklerin önünde sadece çarlık yoktu. Aynı zamanda revizyonist, oportünist, reformist, maceracı,vb. gibi Marksizm dışı bir çok akım da engeldi. İşte Ekim devrimi bu engelleri aşarak burjuvaziyi alaşağı etti, proletarya diktatörlüğünü kurdu. Bu mücadele bizlere örnek olmalı, bu şanlı devrim mücadelesinden dersler çıkarmalı, incelemeli, ülkemiz devrimine ışık tutacak şekilde faydalanmalıyız.

Ekim devriminden sonra dünyada birçok önemli değişiklik oldu. Fakat çağımız değişmedi. Dünya proletaryası ekim devriminin yolunda ilerliyor. Büyük çalkantılar ve alt üst oluş içindeki dünyamızda ezilen milletler,halklar emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı kurtuluş ve devrim bayrağını yükseltiyorlar.

1917 den bu yana, dünyadaki en önemli değişikliklerden biri de, Ekim devrimi ile ilk sosyalist devletin kurulduğu Sovyetler Birliği'nde (Rusya'da), burjuvazinin yeniden iktidarı gaspetmesidir. Lenin ve Stalin yoldaşın şanlı sosyalist Sovyetler Birliğini,Revizyonist burjuvazi ele geçirerek sosyal - emperyalist bir ülke haline getirmişlerdir (...).

Dünya çapında ABD emperyalizminin gerilemesi karşısında,Sovyet Sosyal - emperyalizmi gün geçtikçe ilerlemekte, yeni yeni mevziler kazanmaktadır. Ve ülkemizde de sosyal - emperyalizmin 5. kolu sosyal - faşistler, gelişen anti-emperyalist, antifaşist mücadeleyi bastırmak, kendi sosyal-faşist diktatörlüklerini kurabilmek için sözde emperyalizme ve faşizme karşı olduklarını söylüyor, ama burada da sosyal - emperyalizmin ajanlığını yapıyorlar (...).

Bizler Gaziantepli sanayi işçileri olarak, gazetemizin, tüm işçilerin, yoksul köylülerin ve gençliğin sorunlarını dile getireceğine inanıyor ve gazetemizin, en geniş işçi, köylü kitlesine ulaşabilmesi ve okunması için elimizden geleni yapacağımızı bildiririz. Devrimci selâmlar...

- 8 saatlik iş günü!
- İş güvenliği!
- Sendika hürriyeti!
- Kahrolsun faşist ve sosyal-faşist sendika ağaları!
- Yaşasın Sanayi İşçilerinin Militan Birliği!
- Ne Amerika, Ne Rusya, Kahrolsun Faşist Diktatörlük!
- Kahrolsun Faşizm ve Sosyal-faşizm!
- Kahrolsun milli zulüm ve sömürgecilik

Gaziantepli Devrimci
Sanayi İşçileri

HALKIN YOLU'NA (ERZİNCAN)

Geçenlerde Erzincan'ın Çayırlı Kazası'nda Ülkü Ocaklı Faşist komandolar kendileri alevî olan beş ilerici arkadaşı önceden kurdukları pusuya düşürerek,silah, bıçak, vs. ile saldırdı. Faşist saldırıyla uğraşan arkadaşlardan biri mücadelede can verdi. Üçü ise komada. Erzincandan ve civar köylerden gelen halk faşist cellatlara duyduğu kini olayı protesto yürüyüşü yaparak gösterdi. Ve yaralılara kan vermek için sıraya girdi. Ölen arkadaşın köylüleri Çayırlı'nın suyunu kestiler.

Bölgemizdeki Ülkü Ocaklı faşistler daima aleviler aleyhine anti-komünist propaganda yaparak sünni halkı aleviler üzerine saldırtmaya çalışıyorlar, bu yüzden aleviler, sünnileri faşist sanmakta ve sünnilere karşı cephe almaktadır.

Oysaki iktidarı elinde tutan hakim sınıflar eskiden beri emekçi halkın sömürü ve zulme karşı birliğini engellemek için sahte ayrılıklar yaratmaktadır. Alevi-Sünni ayırımı da bu gerici siyasetin ifadesidir. Alevi olsun, sünni olsun tüm işçi sınıfının ve yoksul emekçi halkımızın Amerikan ve Sovyet sosyal-emperyalizmine ve onların ülkemizdeki işbirlikçileri olan faşistlere ve devrimci maskeli sosyal-faşistlere karşı mücadelede çıkarları ortaktır. Çayırlı halkının kendisine yapılan faşist baskı ve zorbalıklara boyun eğmeyeceğini gazetemiz HALKIN YOLU aracılığıyla tüm halkımıza duyuruyoruz.

ALEVİ-SÜNNİ BİR OLSUN, FAŞİSTLER KAHROLSUN!

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

YAŞASIN TÜRK VE KÜRT MİLLİYETİNDEN HALKIN İKİ SÜPER DEVLETE VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ!

ERZİNCAN'IN
Çayırlı Kazasından
Bir Gurup Devrimci

İki süper devletin ülkemiz üzerinde süren hegemonya mücadelesine bağlı olarak, onların işbirlikçileri faşistler ve sosyal-faşistler arasındaki çelişme keskinleşmektedir. ABD emperyalizminin yıllar süren hakimiyetinin sarsılması ve Sovyet sosyal - emperyalizmine iktisadi bağımlılık ilişkilerinin gelişmesi, Amerikancı faşistler arasında bölünmelere yol açmış, sosyal faşistler, Amerikancı faşistler ve Amerikancı olmakla birlikte sosyal-emperyalizme teslimiyetçi faşistler arasındaki mücadelenin şiddetlenmesine sebep olmuştur.

Ülkemizde sınıf mücadelesinin odaklaştığı alanlardan biri de, Milli burjuvazi (orta burjuvazi) ile iki süper devletin uzantısı hakim sınıflar arasındaki çelişmedir. Bugün milli burjuvazi genel olarak iki süper devletle uzlaşma eğilimi gösterse de, milli burjuvazinin çıkarları objektif olarak iki süper devlet ve işbirlikçilerinin çıkarlarıyla çelişmektedir.

Derinleşen kriz ve iki süper devletin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesi, iki süper devlet ve işbirlikçileri ile iki milliyetten ülkemiz halkı arasındaki baş çelişmeyi öne çıkarmakta, işçilerin, yoksul köylülerin ve diğer çalışan halkın sömürü ve zulme karşı mücadelesinin yükselmesine neden olmaktadır. Ve fabrikalarda, tarlalarda, meydanlarda, okullarda, işçilerin, köylülerin ve tüm çalışan halkın gür sesi yükselmekte, ezilen yığınlar sömürü ve zulme karşı grevlerle, işgallerle, direniş ve boykotlarla mücadele bayraklarını açmakta, Kürt milliyetinden halkın derin bir demokratik muhtevası olan milli uyanışı yükselmektedir.

Sonuç olarak hakim sınıflar gün geçtikçe güçsüzleşmekte, geniş halk kitlelerinin kendiliğinden mücadelesi yükselmekte, çalışan halkın en geri kesimlerini bile siyasete çekmektedir.

BÜTÜN ENGELLERE RAĞMEN KİTLE MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

Ama halkın kendiliğinden yükselen mücadelesi proleter devrimci bir önderlik altında birleştirilememekte, doğru devrimci hedefler yönünde geliştirilememektedir.

ABD emperyalizminin en sadık uşakları faşistler, fabrikada direniş yapan işçiye, toprak mücadelesi veren köylüye, bağımsızlık ve demokrasi, öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği isteyen öğrenciye ve hak arayan bütün halka saldırmakta, terör ve cinayetle sindirmeye çabalamaktadırlar. Ama bütün bu saldırganlıkları ve halkı sindirerek kitle temeli yaratma çalışmaları halkın kararlı mücadelesiyle karşılaşmakta ve faşistler tecrit olmaktadırlar.

Beşinci kol revizyonistlerin sendikalardaki hegemonyalarına, mücadeleye set çekmek istemelerine, bütün halkı bölme çabalarına ve denetimi altına alamadığı kitle mücadelesini bastırmalarına ve mücadelenin devrimci öncülerine saldırmalarına rağmen kitle mücadelesi gelişmektedir. DGM'lerine karşı işçi sınıfının direnişi, revizyonistlere rağmen kitlenin bir direnişi oldu. Beşinci kol revizyonistler mücadeleye, "yas" ilan ederek set çekmeye çalıştılar. Bugüne kadar Demirdöküm, Sungurlar ve daha nice fabrika direnişinden, 15-16 Haziran yiğit işçi sınıfının kavgasını otobüslere hapsederek bastırmaya ve engellemeye çalıştılar. Beşinci kol revizyonistler kitle mücadelesini kendi sosyal-faşist darbe emelleri için hegemonya altına almaya çalışmakta, denetimleri dışında gelişen mücadeleye azgınca saldırmakta, devrimci işçileri işten attırmakta, her alandaki devrimci gelişme ve mücadeleyi yoketmeye çalışmaktadırlar.

Yükselen kitle mücadelesinin doğru hedeflere yönelmesi önünde ciddi bir engel olan reformizm, kitlelerin mücadelesini MC'ye karşı mücadele sınırlarına hapsetmek, devrimci özüne saldırmak, mücadeleyi söndürmek ve mücadelenin doğru hedefler yönünde gelişmesini önlemek noktalarında toplanan bir siyaset izlemektedir. Son birkaç yıl içinde işçi sınıfının yükselen mücadelesine "sosyal barış", "çalışma barışı" demagojileriyle karşı çıkan reformizm, bugün işi direniş yapan işçiye "kışkırtıcı ajan" demeye kadar vardırmış, gerçek kışkırtıcı ajanları, gerçek zalimleri halkın gözünden saklamaya çalışmıştır. Bugün reformizm, bütün kitlelerin ve özellikle yoksul köylü kitlelerinin devrimci demokratik taleplerinin yerine reformcu hayaller geçirmeye, kitlelerin mücadele ateşini söndürmeye uğraşmaktadır.

Beşinci kol revizyonizmin yıkıcı ve bölücü, reformizmin söndürücü etkilerine rağmen kitle hareketi objektif bir olgu olarak yükselmekte, önündeki engelleri zorlayarak ilerlemekte, yer yer siyasi bir içerik kazanmaktadır.

GÖREVLERİMİZ NEDİR?

Dünyadaki ve ülkemizdeki objektif gelişmelerin bir ürünü ve kitlelerin esas olarak kendi deney ve tecrübeleri ölçüsündeki hedeflere yönelerek yükselmekte olan bu yığın mücadelesini, önündeki engelleri bütünüyle yıkarak ve doğru hedeflere yönelterek devrimin akan bir seli haline getirmek proleter devrimci hareketin temel görevi olarak belirmektedir. Proleter devrimci hareket bu temel görevini nasıl kucaklamalıdır?

İşçiler sendika hürriyeti, iş güvencesi ve can güvenliği istiyor. İşçiler bölünmek değil, birleşmek istiyor. Yoksul köylüler yoksulluk, sefalet ve feodal, yarı-feodal kölelik zincirinin kırılmasını istiyor ve bunun için toprak mücadelesine atılıyor. Öğrenci gençlik faşist işgallerin kırılması ve öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği istiyor.

Kitlelerin bu taleplerine sahip çıkalım. Kitlelerin bu talepler etrafındaki mücadelesini örgütleyelim. Bu mücadeleleri devrimci siyaseti kitlelere malederek Demokratik Halk Devrimi yolunda ilerletelim. Bu görevi, hem kendiliğindenciliği abartarak kitle eyleminin kuyruğuna takılan, hem de bu mücadeleyi küçümseyen anlayışlarla mücadele ederek yürütelim.

Nerede zulüm, nerede sömürü varsa orada mücadele bayrağını açalım. Çıkarları, iki süper devlet ve işbirlikçilerinin çıkarlarıyla çelişen bütün sınıf ve tabakaların yurtsever antifaşist eylemini yükseltelim.

Ülkemiz üzerinde yeni çarların hakimiyeti ve sömürüsünü derinleştirecek olan yeni çarlarla dostluk ve işbirliği anlaşmasına hayır! Ülkemiz üzerinde sarsılan ABD hegemonyasını yeniden sağlamlaştırma girişimi olan savunma antlaşmasına hayır. Ülkemizin bağımsızlığını yokeden bütün kölelik anlaşmalarına ve saldırgan askeri bloklara karşı çıkalım. İki milliyetten ülkemiz halkının mücadelesini, dünya proletaryası, ezilen halkları ve üçüncü dünya ülkelerinin mücadelesinin bir parçası haline getirelim.

Savaş ve istilaya karşı hazırlık görevlerini iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı mücadele görevlerine bağlı olarak yerine getirelim.

Kürt milli hareketinin iki süper devlete ve onların uzantısı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarına ve bunlara katılmış bir avuç milli haine karşı devrimci bir önderlik kazanması için mücadele edelim. Kürt ve Türk halklarının devrimci birliğini pekiştirelim.

Mücadelenin doğru bir önderlik kazanması için sınıf mücadelesinin yeşerdiği her yerde kitleleri örgütleyelim ve örgütlenelim. Her fabrikayı ve köyleri emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin kaleleri haline getirelim.

DİSK'te sosyal-faşist, TÜRK-İŞ'te faşist sendika ağalarının hegemonyasını kıralım, sendikaları devrimci mücadele örgütleri haline dönüştürelim. DİSK'li ve TÜRK-İŞ'li işçilerin devrimci birliğini, tüm işçi sınıfının tabanda eylem birliğini sağlayalım.

Revizyonist karargahları bombalayarak, reformizmi etkisiz kılarak tüm kitle örgütlerinde devrimci önderliği hakim kılalım.

Bu temel üzerinde proleter devrimcilerin birliği görevine dört elle sarılalım.

GURUPÇU EĞİLİMLERİ YIKARAK PROLETARYA PARTİSİNİN İNŞASINI İLERLETELİM

İşçi sınıfının, yoksul köylülüğün; Demokratik Halk Devriminin bu temel güçlerinin ve diğer bütün çalışan halkın mücadelesinin devrimci bir önderlik kazanması demek olan proletarya partisinin inşası için gurupçu eğilimlerle savaşarak kavrayalım.

Proleter devrimcilerin birliği önündeki engellerden biri olan siyasi görüş ayrılıklarını giderme mücadelesinde, pratikte sınanmış bir ideolojik mücadeleyi esas alalım. Teori pratikten doğar ve pratiğe ışık tutar. Doğru siyaset kitlelerin nabzını elde tutmak ve bu nabzı dinlemeyi bilmekle inşa edilir. İdeolojik mücadelenin küçük burjuva aydın çekişmesine dönüşmemesinin yolu ideolojik mücadeleyi bu kavrayışla ele almaktan geçmektedir.

Devrimci siyasetin netleşmesi ve siyasi birliğe ulaşmak için, ideolojik mücadeleyi, ayrılıkları körüklemek ve yıkıcı eleştiricilik için bir araç haline getiren tekkeci eğilimlere karşı mücadele edelim. Proleter devrimci hareketin güçlerini birleştirmesine zarar veren bu eğilimi yıkalım.

Proletarya partisi inşası ve ona hizmet edecek olan devrimcilerin birliği devrimci siyasetle kitlelere önderlik etme, kitlelerle birleşme yönünde atılan adımlara sıkıca bağlıdır. Bu birliği geleceğe erteleme, kendiliğindenliğe bırakma anlamına gelmez.. Tam tersine, kitle mücadelelerine çok daha güçlü önderlik kazandırabilmek için birlik mücadelesinin temel görevlerimizden biri olduğu anlamına gelir. Bunun yanında, proletarya partisi inşa görevini, kitlelerle birleşme görevine indirgeyen ve bugünün özgül sorunu proleter devrimcilerin birliğini geçiştiren eğilimler de açığa çıkarılmalıdır.

Proleter devrimciler iki yıla yakın bir süredir, kitle örgütleri ve kitle eylemlerinde tabanda eylem birliği yolunda önemli adımlar attılar. Ancak, proleter devrimcilerin birliğine, bir

Devamı arka sayfada

Ba.ta.sa.3'de

dönem öncesine kadar olumlu katkılarda bulunan bu adımlar bugün çok zayıflamıştır. Bugün kitle orgütlerinde demokrasi temelinde birliğin yeniden güç lenmesi için gurupçu eğilimleri altetmeliyiz. Eylem yarışı körükleyen gurupçu eğilimleri açığa çıkarmalı, proleter devrimcilerin birliğine verdiği zararı ortadan kaldırmalıyız. Bu konuda yaratılan cereyanları göğüslemeli, tabanda bozulmak istenen ve bir ölçüde bozulan yoldaşlık ilişkilerini inşa et meliyiz. Bu görevi tabanda ideolojik mücadeleyi yumuşatma olarak kavramamalı, uzlaşmaz ideolojik mücadeleyi yoldaşlık ilişkilerini inşa amacıyla birleştirmeliyiz.

Proleter devrimcilerin birliğini ve bu uğurda mücadeleyi kendiliğinden gelişmeye terketmemeli, birlik için atılabilecek bütün adımları atmaktan çekinmemeliyiz.

Bütün bu görevlere zirveye tırmanma ve enginleri fethetme ruhuyla sarılmalıyız.

Çünkü bugün, proletaryanın ve halkın devrim davasının çıkarları bunu gerektirmektedir.

TÜM ÇALIŞANLARA İŞ GÜVENCESİ VE CAN GÜVENLİĞİ!

YIKILSIN AĞALIK, BÜTÜN TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN!

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK VE SOSYAL-FAŞİZM!

YAŞASIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!

NE AMERİKA, NE RUSYA

BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

HALKIN YOLU

OKULLARDAKİ FAŞİST CİNAYET ŞEBEKELERİNİ AÇIKLIYORUZ

Devrimci öğrenci Zülfikar Uralçin'i 9 Kasım 1976 gecesi Ülkü Ocaklı faşistler pusu kurup öldürdüler. Faşist katillerin olay yerinden kaçarken düşürdükleri belgeleri bir yurtsever gazetemize iletti. Bu belgeleri yayınlıyoruz. Fotokopilerini gördüğünüz belgeler, Ülkü Ocaklı faşistlerin okullardaki gizli örgütlenmelerinin açık bir delilidir. Bu örgütlenmenin amacı ise, yurtsever, devrimci öğrenci ve öğretmenleri pusu kurup öldürmektir.

İşte bu iddiamızın kanıtı; "aşırı militan" diye özel olarak işaretledikleri Zülfikar Uralçin'in katledilmesi.

Yurtseverlerin, devrimci öğrenci, öğretmen ve işçilerin dövülmesi, öldürülmesi rastlantı değildir... Bunların hepsi faşistlerin önceden planlayıp hazırladıkları katliamlardır.

Ülkemizde her fırsatta sokaklardan insanlar toplanıp emniyete götürülüyor. Bunlar en azından dövülüp işkence edildikten sonra bırakılıyor. Bir kısmı da sudan nedenlerle "gizli örgüt" kurdukları iddiasıyla aylarca hapishanelerde tutulup yargılanıyor.

Yine ülkemizde insanlar, sırf yurtsever oldukları için, devrimci oldukları için sokaklarda kurşunlanıyor ve neden-se (?!) bunların katilleri bulunamıyor.

Okulun disiplininden Sorumlu oba.
1- Çahit
2- Süreyya ece
3- Turgay Altunel
4- Nevzat ökmeşe
5- Nazım Lüker
6- Ahmet Özen
Oba başkanları
~~Hüseyin Yalama~~ (Ergenekon) Abdullah Karataş
Zekeriya Bahçı (Kürşad) metin Kalaycı
Süreyya ece (Yamtar)
Turgay altunel (Kırım)

Ahmet Taş 7/B
Mesih paşa cad 12-Kat 3
Aksaray

Sınıf 6/D
Obanın Adı: Ergenekon
OBA başkanı:
1- Hüseyin YALAMA
2- Turhan bulut.
3- Namık Erol.
4- Celal Subaşı
5- Abdullah Karataş
6- Nabi Solmaz.

5/B
Obanın Adı: Kırım
OBA Başkanı:
1- Turgay Altunel
2- Sadettin gündüz
3- Hikmet ölmez
4- Hayati aras.
5- Muammer Ekşi.
6- Nazım Lüker
7- Sinasi Ordaş

4/A
Obanın Adı: Kürşad.
Oba başkanı:
1- Zekeriya Bahçı.
2- Ayhan güngül
3- Hikmet çelik
4- Nazif günaylar

Sınıf 7/A
Obanın Adı:
Oba başkanı:
1- Cahit.
2- Erol özkan.
3- Ahmet Taş
4-

6/D
Obanın Adı, Yamtar
Oba başkanı:
1- Süreyya ece
2- [redacted] Hüseyin
3- İrfan Keleş
4- Ali

5) Hikmi ekinci (6C)
6) Hasan Erbasan (5/A)
7) Erdoğan Yavuz (5/A)

-SOKAKLARDAN RASTGELE TOPLANAN YADA İŞİNİN BAŞINDAN ALINIP GÖTÜRÜLEN İNSANLARA GİZLİ ÖRGÜT KURDURMAYA (!) BU KADAR HEVESLİ OLANLARA,

- TRT'DE AÇIKLAMA YAPARAK OKULLARDA GİZLİ ÖRGÜT KURMADIKLARINI İDDİA EDEN ÜLKÜ OCAKLARINA,

- VE TÜM HALKIMIZA BU BELGELERİ SUNUYORUZ.

Okul Adresi = K.A.T.L. (Beşevler)
Okul mevcudu =
Sınıflar ve Kız erkek sayısı = 6/D E. 35 K.
Sempatizan = 30.
[redacted]
giriş saat = 7de
Çıkış = 10,40da Bi
Solcu öğretmenler
[illegible]

4/C
mustafa gürülu.
Kadir gezer.
oba başkanı metin Kalaycı.

KÜRŞAD OBASI

1.) Zekeriya Bahçe: 4/B 1118
Adres: Yeldeğirmeni Sokak no 3/14 Kadıköy
iş: Kasap (Dayı ile birlikte)
Tatil günleri semtinde dostlarla beraber, arasıra nadiren çıkıyor.

2.) Ayhan Güngül: 4/A 1330
Adres: Küçükbakkalköy Karacaviz cad Gülbahar çıkmazı No. 14
İş: [illegible]
Tatil günleri Turizm çay bahçesi veya Romantiye gider.

3.) Nazif Günaylar 4/A 1147
Adres: Küçükbakkalköy bağlariçi hazine sok. No. 16
iş: Küçükbakkalköy muhtarlığında katip.

4.) Erdoğan salim 4/A 1221
Adres: Merdivenköy imamzahmi sok. No. 35
iş: Devlet Mahsene Ofisinde çalışıyor.
Tatil günleri kadıköydeki Harmanca kahvesine uğruyor.

5.) Hüseyin Gömeçsoy 4/A 1174
Adres: Anadolu Hisarı Spor Akademisi
Tatil günleri aynı yerde bulunuyor.

6.) Hamza Tuğrul 4/B 1152
Adres: Kayabaşı nakıtbey sok. No. 33
iş: Nalburda Tezgahtar.
Tatil günleri Evde.

ÜLKÜCÜ SEMPATİZAN SAYISI = 50 (tahmin)
DEVRİMCİ ÖĞRENCİ SAYISI:
" Sempatizan sayısı: 40. (tahmin)
ÜLKÜCÜ ÖĞRETMEN. (Çoğu yeni tayin olduğu için bilinmiyor)
Devrimci " = 2. [redacted]

SEMİNER günleri: (Okuldan geç çıkıldığı için Seminer çalışması imkansız görünmekte ancak cumartesi Pazar okumaları verilebilir.)

Devrimci öğrenciler (Aşırı militan)
1- F[illegible] 228
9- Zülfikar 7K
10- [illegible] 7/A

Zülfikar'ın babası diyor ki;

"9.11.1976 gecesi saat 23.30 sıralarında, Göztepe Akşam Ticaret Lisesi'nin 7/C öğrencisi oğlum Zülfikâr Uralçin'i dersten eve dönüşünde pusu kurarak okul kapısında öldürmüşlerdir.

Ben bir baba olarak, katillerin yakalanarak adalete verilmesi ve cezalandırılmalarını istiyorum. Netice olarak, bu suçluları yöneten ve besleyen ele başlarının da aranıp bulunması ve yakalanmasını T.C. yasalarına dayanarak, yerine getirilmesini istiyorum."

ACIKLAMA

Ülkemizde proleter devrimci hareketin birçok önemli meselelerle karşı karşıya olduğu şartlarda yayınlanmaya başlayan Gazetemizin yürütmeye çalışacağı mücadelesinde temel aldığı siyasi platformunu bu sayıda yayınlıyoruz. Gazetemizin birinci amacı bu temel üzerinde yürüteceği mücadelesiyle proleter devrimci siyasetin inşasına katkıda bulunmak ve devrimci siyasetin kitlelerin elinde bir silah haline gelmesine çalışmaktır. İkinci temel amacı ise "proleter devrimcilerin birliği"yolunda yılmadan mücadele etmek ve iki amacını birlikte ve birbirine bağlı şekilde yürütmektir. "Birlik" konusundaki görüşlerimizi ise gelecek sayıda yayınlayacağız.

DEVRİMCİ PROLETARYANIN NİHAİ AMACI

TOPLUMLARIN TARİHİ YÖNÜ SINIFLARIN ORTADAN KALKMASI DOĞRULTUSUNDADIR

İnsan toplumu tarihinin ilk dönemlerinde sınıflar ve sınıf mücadelesi yoktu. Üretim araçları bütün topluluğun ortak mülküydü. Ve maddi servet topluluğunun tüm üyeleri arasında eşit olarak paylaşılıyordu. Bu ilkel komünizm, insanların doğaya hakim olma mücadelelerinde henüz yeterince ileri adımlar atamamış olmalarından, üretici güçlerin geriliğinden kaynaklanıyordu. İlkel komünal toplulukta üretici güçler o kadar geriydi ki, üretilenler topluluk üyelerinin yaşamlarını sürdürmelerine ancak yetiyordu.

Ne zaman ki üretici güçler insanların yaşamlarını sürdürebilmeleri için gerekli asgari üründen fazlasını üretmelerine elverecek kadar gelişti, işte o zaman ilkel komünal toplumun bağrında sınıflar ve sınıf mücadelesi doğdu. Ve ilkel komünizm yerini tüm üretim araçlarının ve taşınabilir mülk sayılan kölelerin mülkiyetini ellerinde bulunduran köle sahibi azınlık sınıfın büyük köle çoğunluğunu barbarca sömürdüğü ve baskı altında tuttuğu köleci toplumа bıraktı.

İlkel komünal toplumun bağrında sınıfların doğmasından bu yana, binlerce yıldır bütün toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. Avrupa'dan Asya'ya, Afrika'dan Amerika ve Avustralya'ya toplumların tarihindeki bütün farklılıklara rağmen hepsinin ortak özelliği ilkel topluluğun bağrında sınıfların doğmasından bu yana ezilen ve sömürülen sınıflarla ezen ve sömüren hakim sınıflar arasındaki bitmeyen mücadelelerdir. Köle sahiplerinin barbar sömürü ve zulmüne karşı, köle ayaklanmalarıyla çatırdayan köleci toplum yerini feodal topluma, feodal toprak beylerinin sömürü ve zulümüne karşı köylü ayaklanmalarıyla çatırdayan feodal toplum ise yerini kapitalist topluma bıraktı. Kapitalist toplum da ikiyüz yıldır burjuvazinin sömürü ve zulmüne karşı proletaryanın mücadelesiyle sarsılıyor.

Ancak geçmişte ne kölelerin ne de serf köylülerin mücadelesi sömürücü sınıfların diktatörlüklerine son verip, insanın insan tarafından sömürülmesini ortadan kaldırmanın yolunu açamadı ve açamazdı. Çünkü köleci toplum esas olarak kölelerin mücadeleleriyle çökerken, daha ileri bir üretim biçimi ve toplumsal sistemi temsil edenler köleler değil, yine sömürücü bir azınlık sınıf olarak feodal toprak sahipleriydi. Ve feodal toplum serf köylülerin ayaklanmalarıyla çatırdarken daha ileri bir üretim biçimini ve toplumsal sistemi temsil edenler serfler değil, yine sömürücü bir azınlık sınıf olan burjuvaziydi. Henüz üretici güçler insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek kadar gelişmemişti.

Proletarya kölelerden ve serflerden farklı olarak sadece ezilen ve sömürülen bir sınıf olmakla kalmaz, aynı zamanda kapitalizme göre daha ileri bir üretim biçimini ve toplum sistemini, komünizmi temsil eder. Kapitalizmde üretici güçler öylesine gelişmiş, üretim o derece toplumsallaşmıştır ki, artık üretim araçlarının özel mülkiyeti, ve dolayısıyla sınıfların varlığı üretici güçlerin gelişmesinin önündeki en büyük engel haline gelmiştir. Üretici güçlerin gelişmesinin önündeki bu engeli ortadan kaldırabilecek yegane sınıf olan proletarya, sadece burjuvazinin sınıf diktatörlüğüne son verip,kendi sınıf diktatörlüğünü kurmakla kalmayacak, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesini esas alıp, proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürerek sanayi ile tarım, kafa emeği ile kol emeği ve şehir ile köy arasındaki farkların silindiği, proletaryanın sınıf olarak varlığı da dahil tüm sınıfların ortadan kalktığı, toplumun bütün üyelerinin refahının ve özgürce ve çok yönlü gelişmesinin şartlarının doğduğu, bayrağında Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazılı olan komünist topluma doğru ilerleyecektir. Proletarya kendisiyle birlikte tüm insanlığı kurtaracaktır.

KAPİTALİZMİN DOĞAL EVRİMİ KUTUPLAŞMA YÖNÜNDEDİR

İnsan toplumlarının tarihinin ilk aşamasında görülen ilkel komünizm, üretici güçlerin geri oluşunun zorunlu bir sonucu iken, kapitalist üretim ilişkilerinin tasfiyesi temeli üzerinde yükselecek olan komünizm, üretici güçlerin ulaştığı ve ulaşacağı yüksek düzeyin zorunlu bir sonucudur. Komünizmi ilkel komünizmle de, genel olarak eşitlikçilikle de karıştırmamak gerekir. Çağdaş proletaryanın nihai hedefi bir ütopya değildir. Bu nihai hedefi kapitalist toplumun gelişme yönü belirler.

Meta üretimi ilkel komünal toplumun çözülmesiyle birlikte doğdu, ancak kapitalizm ile birlikte tüm dünyada yaygınlaşıp gelişti ve meta üretimi içinde kapitalist üretim tüm kapitalist ülkelerde hakim hale geldi.

Kapitalist toplumlarda üretim araçlarının en önemli kısmı azınlık bir sınıfın, burjuvazi ve kapitalist toprak sahiplerinin elindedir. Nüfusun büyük çoğunluğu ise işgüçlerini kapitalistlere satmak zorundadır. Üretim araçlarının mülkiyetini elinde bulunduran burjuvazi proleter ve yarı-proleterlerin yarattıkları artı değeri kendine maledерek sürekli servetini arttırır.

Teknik gelişme ilerledikçe sürekli olarak büyük çaplı üretim gelişip ve küçük çaplı üretim zayıflar, giderek iflasa sürüklenir. Üretim araçları her geçen gün daha az sayıda kapitalist ve toprak sahibinin elinde toplanır. Küçük üreticiler bir yandan artan sayıda, üretim araçlarını kaybederek proleterler ordusuna katılırken; diğer yandan toplumda sosyo-ekonomik yeri belirli, sermayenin daha doğrudan daha açık baskısı altında unsurlar haline gelir.

İşsizler ordusu her geçen gün büyürken, teknik gelişme işgücü talebini işgücü arzının gerisinde bırakarak bu orduyu daha da kalabalıklaştırır ve kapitalistlerin işçiler üzerindeki sömürüyü daha da yoğunlaştırmaları fırsa-

tını doğurur. İşsizlik, sömürü ve aşağılanma, boyunduruğun her çeşidi giderek çalışan halkın daha geniş kesimlerinin kaderi haline gelir.

Emek üretkenliğinin artması ve toplumsal zenginliğin büyümesi demek olan teknik gelişme, kapitalist toplumda toplumsal eşitsizliğin artması, mülk sahipleriyle mülksüzler arasındaki mesafenin büyümesi, işsizlik,aşağılanma, her türlü boyunduruk anlamına gelmektedir.

Kapitalizmin temel çelişmelerinin kaçınılmaz sonucu olan sanayi krizleri bu süreci daha da ağırlaştırır, kitlelerin yoksulluğu ve sefaleti üretilen emtiaya pazar bulma imkansızlığı sonucu toplumsal servetin ziyan edilmesiyle yanyana varolur.

Böylece, bir yandan emek sürekli daha toplumsallaşıp, toplumsal emeğin üretici güçleri her geçen gün daha büyük gelişmeler kaydederken, öte yandan bu gelişmenin bütün önemli yararları nüfusun ufak bir azınlığınca tekelleştirilir, mülk sahibi sınıfla proletarya arasındaki uçurum her geçen gün daha derinleşir.

Ancak kapitalizmin bütün bu kaçınılmaz çelişmeleri keskinleşirken,proleterlerin sayıları ve dayanışmaları, memnuniyetsizlikleri ve öfkeleri de büyür. Proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele keskinleşir, proleterlerin kapitalizmin dayanılmaz boyunduruğunu silkip atma itilimi her geçen gün artar.

EMPERYALİZM; TEKELCİ, ÇÜRÜYEN, CANÇEKİŞEN KAPİTALİZMDİR

19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başında sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi öyle bir noktaya vardı ki, artık kapitalizm serbest rekabetçi aşamasından çıkıp, son aşamasına, tekelci kapitalizm, emperyalizm aşamasına vardı.

Emperyalizm, sermayenin yoğunlaşmasının tekelleri doğurduğu, banka ve sanayi sermayesinin içiçe geçerek finans kapitali oluşturduğu, tekellerin ve finans-kapitalin ekonomik hayata hakim olduğu, kapitalizmin temel çelişmelerinin, çok ileri düzeyde toplumsallaşan emeğin üretici güçleriyle üretim araçlarının giderek daha az elde (finans oligarşisinin elinde) tekelleştiği üretim ilişkileri arasındaki çelişmenin alabildiğine keskinleştiği kapitalizmdir.

Emperyalizm sermaye ihracı, tekelci sermayenin ağlarının dünyanın dörtbir yanına uzanması, tekelci sermayenin hakimiyetinde bir dünya ekonomisi oluşması demektir. Tekelci kapitalist birlikler azgın bir rekabet içinde dünyayı nüfuz alanlarına bölerler. Emperyalizm çağında dünya nüfusunun büyük çoğunluğu bir avuç "uygar" ulusun boyunduruğu altına girmiştir.

Kapitalizm şartlarında tek tek tekellerin ve tek tek ülke ekonomilerinin oranlı ve düzenli gelişmesi imkansızdır. Emperyalizm, bu eşit olmayan gelişme özelliğini büsbütün şiddetlendirmiş ve açığa çıkarmıştır. Bu durum hammadde kaynaklarının ve yabancı topraklara tekelci bir biçimde sahip olma, rakipleri aleyhine nüfuz alanlarını genişletme mücadelesini çok keskinleştirmekte, değişen güçler oranı şartlarında dünyayı yeniden paylaşma mücadelesi tüm insanlığı büyük yıkım ve acılara boğan emperyalist paylaşım savaşlarına yol açmaktadır.

Üretim araçlarının özel mülkiyeti şartlarında her tekelin kaçınılmaz özelliği olan çürüme, üretimden kopuk, başkalarının sırtından geçinen rantiyeler tabakasının gelişmesi, sermaye ihracı ve "uygar" dünyanın geri ülkelerdeki yüz milyonların sırtından geçinmesi şeklinde beliren asalaklık, siyasi gericilik, ahlaki çürüme, rüşvet ve sahtekarlığın her çeşidi, bütün bunlar emperyalist kapitalizmin kaçınılmaz özellikleridir. Emperyalizm çağında kapitalizm asalak ve çürüyen kapitalizme dönüşmüştür.

Tekelci kapitalizm ve özellikle sömürü ve baskı güçlerinin tekelde toplandığı tekelci devlet kapitalizmi yönündeki kaçınılmaz gelişme, kapitalizmin son aşamasıdır. Tekelci kapitaliz şartlarında emek o derece toplumsallaşmış, üretici güçler o derece gelişmiştir ki artık kapitalizmin sosyalizme dönüşmesi için objektif şartlar emperyalist dünya ekonomisi sisteminde bir bütün olarak olgunlaşmıştır.

Tekelleşmenin uç noktada geliştiği bir kutuplaşma, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin tüm dünyada ve özellikle emperyalist metropollerde keskinleşmesi, bir avuç emperyalist tekel ve emperyalist süper devletin dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu boyunduruk altına almasıyla emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişmenin keskinleşmesi, emperyalist tekeller ve emperyalist süper devletler arasındaki çelişmenin keskinleşmesi ve kaçınılmaz olarak dünya proletaryası ve dünya halklarını büyük yıkımlara sürükleyen emperyalist savaşlar, bütün bunlar emperyalizmin can çekişen kapitalizm olduğunu açığa çıkarır. Emperyalizm sosyalist devrimin arifesidir.

PROLETARYA BURJUVAZİNİN DİKTATÖRLÜĞÜNÜ ZOR YOLUYLA ALAŞAĞI EDİP KENDİ DEVRİMCİ DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURMALIDIR

Tarih boyunca sömürücü sınıflar sınıf hakimiyetlerinidevlet iktidarı aracılığıyla sürdürmüşlerdir. Sınıfsız ilkel toplumda devlet yoktu. Devlet sınıfların ortaya çıkmasıyla, sömürücü sınıfların sınıf hakimiyetlerini sürdürebilmek için, sömürülen sınıfları baskı altında tutma ihtiyaçlarının bir ifadesi olarak doğdu. Köleci devlet ve feodal devlet gibi kapitalist devlet de sınıf devletidir, burjuva diktatörlüğüdür.

Proletaryanın insanın insanı sömürmesine son vermek için yürüttüğü mücadele, bu nedenle, siyasi iktidar mücadelesi olmak zorundadır. Siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesinde proletarya tüm dünya proletaryasıyla dayanışma halinde devrimci bir sınıf partisi içinde örgütlenmelidir. İşçi sınıfı kapitalistlere karşı mücadele içinde kendiliğinden sınıf bilincine varamaz ve işçi sınıfı devrimci bir sınıf partisi içinde örgütlenmedikçe siyasi iktidar mücadelesi yürütemez. Sınıf bilinçli proletarya, Marksist Leninistler işçi sınıfına ve yarı-proleterlere kendi çıkarları ile kapitalistlerin çıkarları arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi, bu çelişmenin nasıl çözümlenebileceğini kavratan ve proleter ve yarı-proleter kitlelerin kapitalistlere karşı mücadelesine önderlik eden bir devrimci siyasi sınıf partisi halinde örgütlenme görevini yerine getirmelidirler.

Proletarya burjuvazinin karşı-devrimci şiddetine proletaryanın devrimci kitle şiddetiyle cevap vermeksizin,burjuvazinin karşı devrimci şiddet aygıtını, burjuva devlet cihazını zor yoluyla parçalamaksızın burjuvazinin sınıf hakimiyetine son veremez.Proletarya devrimi revizyonist döneklerin kitleleri uyutmak için anlattıkları masalların aksine şiddete dayanan bir devrim olmak zorundadır.

Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte doğan devlet, sınıfların ortadan kalkması süreci içinde yavaş yavaş yok olacaktır. Ancak Marksist-Leninistler, anarşistlerin aksine, burjuvazinin dik tatörlüğüne son verecek olan proletarya devriminin hemen devleti ortadan kaldırabileceğini ileri sürmezler.Proletaryanın, genel olarak sınıfların ortadan kalktığı, sanayi ile tarım, kafa emeği ile kol emeği ve şehir ile köy arasındaki ayırımın silindiği komünist topluma doğru tüm insanlığı ilerletmek için geçici olarak devlete ihtiyacı vardır. Ama revizyonist sosyal hainlerin vazettiklerinin aksine, bu proletaryanın burjuva devlet cihazını muhafaza ederek, burjuvazinin askeri-bürokratik mekanizmasına dayanarak sosyalist devrimi gerçekleştirebileceği anlamına asla gelmez. Proletarya burjuvazinin diktatörlüğünü alaşağı etmek ve yerine kendi sınıf diktatörlüğünü kurmak zorundadır.

Burjuva devlet cihazının parçalanması temeli üzerinde yükselen proletarya diktatörlüğü devleti eski tipte bir devlet değildir ve kelimenin gerçek anlamıyla devlet olmaktan çıkmıştır. Sömürücü sınıfların devleti, azınlığın geniş sömürülen çoğunluk üzerindeki diktatörlüğünü halkın üzerinde ve halka karşı bir bürokrasi, ordu ve polis cihazıyla sürdürebilir. Oysa proletarya diktatörlüğü devletinin sömürücü azınlığa karşı proletaryanın yoksul köylülükle ittifakına dayanan diktatörlüğünü sürdürmek için halkın üzerinde ve halka karşı bir askeri-bürokratik aygıta ihtiyacı yoktur. Sömürücü sınıfların bürokrasisi yerine proletaryanın devrimci diktatörlüğünde devlet yönetimine her kademede çalışan halk katılır. Halkın üzerinde ve halka karşı bir ordu yerine devrimci iktidarı silahlı halk korur.

Burjuvazinin diktatörlüğünün zor yoluyla alaşağı edilip, yerine yoksul köylülükle ittifak halindeki proletaryanın devrimci diktatörlüğünün kurulmasından yana olup olmamak; proletarya diktatörlüğü altında tayin edici çelişmenin burjuvazi ile proletarya arasında olduğunu kabul edip etmemek çağımızda gerçek Marksist- Leninistlerle her türden revizyonist sosyal hainlerin arasındaki en önemli ayırımdır.

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ALTINDA SINIF MÜCADELESİ SÜRDÜRÜLMEZSE KAPİTALİZME GERİ DÖNÜŞ KAÇINILMAZDIR

Yeryüzündeki ilk proletarya diktatörlüğünün tasfiye edilip yerine bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğünün kurulmasıyla, sosyalist Sovyetler Birliği'nin sosyal - emperyalist bir ülkeye dönüşmesiyle devrimci dünya proletaryasının açıkca tesbit ettiği bir nokta da sosyalizm tarihi boyunca sınıfların ve sınıf mücadelesinin varolduğu gerçeğidir.

Sovyetler Birliği ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde kapitalizmin yeniden diriltilmesi devrimci proletaryaya olumsuz bir ders vermiş, sınıf mücadelesinin sosyalizmin tüm tarihî dönemi boyunca süreceğini ve kapitalizmin yeniden kurulması tehlikesinin komünizmin dünya çapındaki zaferine kadar uzun bir tarihi dönem boyunca varolacağını açıkca göstermiştir.

Devrimci proletarya proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini sürdürmeli, alaşağı edilen eski hakim sınıfların direnişi esas olarak kırıldıktan sonra da sosyalist toplum içinde doğabilecek yeni burjuvazinin devlet iktidarını gasbetme tehlikesine karşı uyanıklılığını gevşetmemelidir.

Çin ve Arnavutluk proletaryasının ve onların denenmiş ve yenilmez devrimci öncüleri ÇKP ve AEP'nin önderliğinde Çin ve Arnavutluk halkları Marksizm-Leninizmin rehberliğinde ve dünya devriminin olumlu ve olumsuz tecrübeleri ışığında, proleter enternasyonalizminin yılmaz savunucuları olarak, revizyonist ve emperyalist kuşatmayı parçalayarak komünizm yolunda zaferle ilerliyorlar.

ÇKP ve AEP, sosyalist Sovyetler Birliği'nin, dünya proletaryasının büyük önderi Lenin'in ve onun kurduğu Bolşevik Partisi'nin prestijinden yararlanarak ÇKP ve AEP'yi de birer revizyonist parti ve Çin ve Arnavutluğu birer revizyonist ülke haline getirmek isteyen revizyonist sosyal-hain Kruşçev ve çetesinin bütün baskı ve şantajlarına yiğitçe ve proletaryanın başeğmez ruhuyla göğüs germiştir. Dünyada Marksizm-Leninizmin bayrağını cesaretle yükseltirken, ülkelerindeki kapitalist yolculara proletarya diktatörlüğünün yenilmezliğini göstermiştir. Büyük Proleter Kültür Devrimi bütün dünya proletaryasının yolunu aydınlatıyor. Proletarya diktatörlüğü şartları altında sınıf mücadelesinin zengin deneyleri ile de çelikleşen ÇKP ve AEP yenilmez ve muzaffer partiler olarak bütün dünya proletaryasına ve halklarına ışık tutuyor.

Dünyadaki tüm Marksist-Leninist partiler dünya devrim deneyinin bu dersine büyük önem veriyor ve geri dönüş tehlikesine karşı silahlanıyorlar.

ÇAĞIMIZDA DEVRİMCİ PROLETARYANIN ŞIARI "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN" ŞIARIDIR

Serbest rekabetçi kapitalizm çağında sosyalist devrim mücadelesi her ülkedeki proleterlerin kendi burjuvazilerine karşı mücadele iken, dünya proletaryasının sloganı "Bütün ülkelerin işçileri birleşin" di. Emperyalizm çağında artık dünya devrimi emperyalizme karşı mücadele eden dünya proletaryası ve ezilen halkların ortak mücadelesi ile zafere ulaşabilir. Çağımızda sosyal devrim metropollerdeki proletarya devrimi ile sömürge ve yarı-sömürge ülkeler ezilen halklarının yeni demokratik devrimlerinin birleştiği bir devirdir. Bunun için çağımızda devrimci proletaryanın şiarı "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşin"şiarıdır.

ÜLKEMİZDE DEVRİMCİ PROLETARYANIN DEMOKRATİK DEVRİMDE GÖREVLERİ

ÜLKEMİZDEKİ ÜRETİCİ GÜÇLERİN ÖZGÜRCE GELİŞMESİNİN ÖNÜNDEKİ ENGEL YARI-SÖMÜRGE, YARI-FEODAL YAPIDIR

Türkiye emperyalizme bağımlı geri bir tarım ülkesidir.

Osmanlı İmparatorluğu merkezi - feodal bir devletti. Bu yapı içinde iç dinamikle kapitalizm gelişiyordu.Ancak merkezi-feodal yapı kapitalistleşme sürecini yavaşlatmış, Avrupa'da kapitalizm hızla doğup gelişirken Osmanlı Devleti bu kapitalist gelişmenin gerisinde kalmıştır.

Kapitalizm tek tek mahalli ve milli pazarların yerine bir dünya pazarı yaratır. Avrupa kapitalizmi merkezi-feodal Osmanlı İmparatorluğuna kaçınılmaz bir şekilde nüfuz etmiş ve bir yandan meta dolaşımını çok hızlandırarak feodal yapıyı çözmeye başlarken, öte yandan ucuz mal akınıyla geliştiği kadarıyla da milli kapitalizmi önemli ölçüde çökertmiştir.

Kapitalizmin emperyalizme dönüşmesiyle de Avrupa sermayesi Türkiye'ye mamul mal ihracı yanısıra sermaye ihracına başlamış, Osmanlı devleti ekonomik, mali, siyasi, askeri, her bakımdan emperyalist kapitalist batının "büyük" devletlerine bağımlı hale gelmiştir. Böylece Türkiye emperyalizmin bir yarı-sömürgesine dönüşmüştür.

Emperyalizm, Osmanlı imparatorluğunu topraklarında yaşayan proletaryayı ve çeşitli milliyetlerden halkları iliğine kemiğine kadar sömürürken, kârını arttırmak amacıyla zorunlu olarak pazarı genişletmiştir. Böylece meta üretimi yaygınlaşmış ve kapitalist üretim gelişmeye başlamıştır.

Ancak bu feodal yapının tasfiyesi anlamına gelemezdi ve gelmemiştir. Emperyalizm sömürge ve yarı-sömürgelerde kapitalizmi geliştirir demek meselenin bir yönüdür. Bunun yanında emperyalizm sömürge ve yarı sömürge ülkelerde feodalizmin tasfiyesinin önündeki en önemli engeldir. Tüm dünyada feodalizmin düşmanı olan serbest rekabetçi kapitalizmin tersine, emperyalizm (tekelci kapitalizm) geri ülkelerdeki sömürü ve baskısını feodalizmle ve her türlü gericilikle ittifak kurarak sürdürebilir. Uluslararası tekelci kapitalizmin çıkarları yarı-sömürge ülkelerde feodalizmin devrimci bir tarzda tasfiyesi ve köylülüğün toprak ve özgürlüğe kavuşmasıyla taban tabana zıttır.

Geri ülkelerin emperyalizmin sömürü ve hakimiyetine girmesiyle buralarda meta dolaşımı kırsal bölgelerde de yaygınlaşır, feodal yapı bir ölçüde çözülerek yarı feodal bir yapıya dönüşür. Ama bu dönüşüm feodal büyük toprak sahipleri ve tefecilerin geniş köylü kitleleri üzerindeki sömürü ve baskısını hafifletmek bir yana, emperyalist - kapitalist sömürü ve baskı ile birleşerek daha da ağırlaştırır. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde emperyalizme bağımlılığın bir sonucu olan ve büyük toprak ağalığını, feodal kalıntıları ve feodal üst yapı kurumlarını muhafaza den bu çok yavaş ve sancılı kapitalistleşme emperyalist-kapitalist sömürü ve tahakkümle birleşerek geniş köylü kitlelerini en büyük bir sefalete ve alçalmaya sürükler. Türkiye'nin yarı sömürgeleşmesine paralel olarak gerçekleşen yarı-feodalleşme süreci geniş köylü kitlelerini toprak ve özgürlüğe kavuşturmak bir yana, onları en büyük bir sefalete ve alçalmaya sürüklemiştir.

Emperyalizm Türkiye'yi yarı - sömürgeleştirirken,kendine bağımlı bir komprador kapitalizmi yaratmış, geliştiği kadarıyla milli kapitalizmi çökerterek ülkenin bağımsız sanayileşme yolunu kapatmıştır.

Milli burjuvazinin önderliğinde gerçekleşen milli kurtuluş savaşımız ülkeyi sömürgeleştirmek isteyen emperyalizmi kovmuş, Osmanlı feodal hanedanını yıkmış ve komprador kapitalizme darbe indirmiştir.

Kurtuluş savaşından sonra Kemalist burjuvazi işçi ve köylülerin omuzları üzerinde yükselerek yeni Türk burjuvazisinin diktatörlüğünü kurmuştur.

İşçi ve köylülerin omuzları üzerinde yükselen Kemalist diktatörlük halk düşmanı tabiatı gereği feodal toprak sahipleriyle ittifak kurmuş ve geniş köylü kitlelerinin toprak ve özgürlük mücadelesinin önündeki bir engel haline gelmiştir.

Kurtuluş savaşı sırasında Türk ve Kürt milletlerini temsil ettiğini iddia eden Kemalist burjuvazi, işçi ve köylüler üzerinde olduğu kadar Kürt milleti üzerinde de tahakküm kurmuş, Türk ve Kürt feodalleri ile ittifak kurarken, Kürt milleti üzerindeki milli boyunduruğu pekiştirmiştir.

Bir yandan emperyalizmin Türkiye'yi sömürgeleştirme planlarına büyük bir karşı koyuş olan milli kurtuluş savaşımıza önderlik eden Kemalist burjuvazi, öte yandan emperyalizmle uzlaşmış, emperyalizmin ülkemizdeki ekonomik dayanaklarını yoketmemiş ve giderek ülkenin yeniden emperyalizme bağımlı hale gelmesine yolaçmıştır.

Böylece, milli burjuvazi önderliğindeki milli kurtuluş savaşı ülkemizi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olmaktan çıkaramamıştır.

Türkiye'ye uluslararası tekelci sermaye derinliğine nüfuz ettikçe, ülkede emperyalizme bağımlı, emperyalizmin uzantısı bir tekelci kapitalizm gelişmiştir. Bu tekelci kapitalizm ülkemizdeki kapitalizmin gelişme düzeyinin bir ifadesi, üretici güçlerin gelişme düzeyinin bir sonucu değildir. Bu tekelcilik sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesinin ulaştığı ileri bir noktada serbest rekabetin yerini tekele bırakması, ülkemizde serbest rekabetçi kapitalizmin tekelci kapitalizme yani can çekişen kapitalizme dönüşmesi değildir. Bu emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizm emperyalizmin (keli-

menin asıl anlamıyla tekelci, yani can çekişen kapitalizm) geri ülkeleri sömürme ve talan etmesinin, finans-kapital ağlarının dünyanın dört bir yanına uzanarak buralarda kendine bağımlı bir kapitalistleşmeye ve tekelleşmeye yolaçmasının bir ifadesidir. Çağımızda hiçbir ülke kendi içine kapanarak serbest rekabetçi kapitalizm aşamasını yaşayamaz; ya dünya çapındaki üretici güçlerin geliştiği seviyeye, emperyalizme bağımlılaşarak uyum yapmak, ya da emperyalizmi sınırları dışına çıkararak sosyalizme yönelmek zorundadır. Bu nedenlerle, emperyalizmin uzantısı tekelleşme ne kimilerinin dediği gibi bir "feodal-tekel" dir, ne de kapitalizmin genel kanunlarının dışında, kapitalizm-dışı bir olgudur.Bu, emperyalizme bağımlı da olsa Türkiye-de kapitalist üretimin gelişmesi anlamına gelir. Özellikle son yıllarda ülkemizde meta üretimi çok yaygınlaşmış, ve onun içinde kapitalist üretim hakim hale gelmiştir. Ancak ne genel olarak kapitalist üretimin gelişmesi, ne de emperyalizmin uzantısı bir tekelci kapitalizm -kapitalizmin özgürce gelişmesinin önündeki kapitalizm- öncesi engelleri tasfiye etmemiş, geniş köylü kitlelerinin üzerindeki yarı-feodal boyunduruğu kırmamış, Türkiye'yi geri bir tarım ülkesi olmaktan çıkarmamıştır.

Genel olarak feodalizmin "köylü usulü" (devrimle) tasfiyesiyle birlikte gitmeyen bir kapitalistleşme alt-yapıda ve üst-yapıda feodal kalıntıları muhafaza eder, geniş köylü kitlelerini en büyük sefalete ve alçalmaya iter. Emperyalizme bağımlılığın bir sonucu olan kapitalistleşme ise geniş köylü kitlelerinin üzerindeki feodal boyunduruğu muhafaza ederken, bu boyunduruğun emperyalist boyundurukla ve emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmin boyunduruğuyla birleşerek, daha da ağırlaşması demektir. Emperyalizm bütün yarı-sömürgelerde olduğu gibi,Türkiye'de de sömürü ve tahakkümünü yarı-feodal yapıya dayanarak sürdürmekte, kapitalizmin özgürce gelişmesini önlemektedir.

Ülkemizde üretici güçlerin özgürce gelişmesinin önündeki engel, gelişmiş kapitalist ülkelerden farklı olarak genelinde kapitalizm değil,emperyalist sömürü ve tahakküm, emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalizm ve yarı-feodal boyunduruktur. Meta üretiminin ve kapitalist üretimin şehirde ve kırda önemli ölçüde gelişmiş olması bu gerçeği değiştirmez. Tam tersine bu gelişmedir ki yarı-sömürge, yarı-feodal yapının kırılması şartlarını daha da olgunlaştırmış, temel çelişmeyi daha da keskinleştirmiş, devrimci demokratik güçleri ve bu güçlerin mücadelesini çok genişletmiş, geniş köylü kitlelerine ve genel olarak halka bu mücadelelerinde daha da güçlü bir önder, milyonluk bir proletarya kazandırmıştır. Ama ülkemizde üretici güçlerin özgürce gelişmesinin önündeki engel kapitalizmin fazla gelişmesi değil, özellikle kırda kapitalizmin yeterince gelişmemesidir. Ülkemizde kapitalizm şimdiden hakim hale gelmiştir. Ama bu ülkemizdeki kapitalizmin can çekişen kapitalizme dönüştüğü ya da süreç içinde dönüşebileceği anlamına asla gelmez. Ülkenin dünya çapında can çekişen kapitalizme bağımlılığının bir sonucu olan yarı-sömürge yarı-feodal yapısı sürdüğü sürece çözülmesi gereken temel çelişme (üretici güçlerle üretici güçlerin özgürce gelişmesini önleyen geri mülkiyet ilişkileri arasındaki çelişme), emperyalizmle Türk ve Kürt ulusları, emperyalizmin uzantısı tekelci burjuvazi, feodal toprak ağaları ve te fecilerle çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki mücadelede yansıyan, üretici güçlerle üretici güçlerin özgürce gelişmesini önleyen yarı-sömürge yarı-feodal yapı arasındaki çelişmedir.

Gelişmiş ülkeler proletaryasından farklı olarak Türkiye proletaryasının önündeki devrimci adım emeğin ileri derecede toplumsallaşmasıyla üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişmeyi sosyalist devrimle çözmek değil, sosyalizme ulaşmak için önce emperyalizm, emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalizm ve feodalizmin tasfiye edileceği demokratik halk devrimini zafere ulaştırmak, bu yönde halka önderlik etmektir. Üretici güçlerin öz gürce gelişmesinin önündeki bu engeller tasfiye edilmedikçe, üretimin şehirde ve kırda hızla toplumsallaşmasını önleyen bu yarı-sömürge, yarı - feodal yapı kırılmadıkça, proletaryanın üretim araçlarının özel mülkiyetine son verebileceği sosyalizme ulaşmak mümkün değildir.

ÜLKEMİZDE DEMOKRATİK DEVRİM MÜCADELESİ YÜZ YILDIR SÜRMEKTEDİR

Ülkemizde demokratik devrim mücadelesi yüzyıldır sürmektedir. Bu mücadele bir çok değişik aşamalardan geçmiş, ancak henüz tamamlanamamıştır. 19. yüzyılın ikinci yarısında doğup gelişen bir burjuva-demokratik mücadele emperyalizmin sınırları içinde ve burjuvazinin önderliğindeki bir meşruti hareket olan 1908'le noktalanmıştır. 1908 devrimi halkımızın hiçbir sorununa çözüm getirmediği, üretici güçlerin özgürce gelişmesini önleyen feodal boyunduruğa dokunmadığı gibi, ülke üzerindeki emperyalist boyunduruğu daha da ağırlaştırmıştır. 1908 Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizmin sınırları içindeki burjuva reformist hareketlerin emperyalist kölelikten başka bir sonuç veremeyeceğinin açık bir örneğidir.

Demokratik devrimimizin ikinci aşaması milli burjuvazi önderliğindeki Milli Kurtuluş Savaşı'dır. Türkiye'yi sömürgeleştirmek isteyen emperyalizmi kovan, feodal hanedanı yıkan ve komprador burjuvaziye darbe indiren milli kurtuluş savaşı yeni Türk burjuvazisinin diktatörlüğü ile sonuçlanmıştır.Kemalist diktatörlük işçi sınıfının devrimci mücadelesini, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini, ve Kürt milletinin milli kurtuluş mücadelesini terörle ezerken, emperyalizmin ülkedeki ekonomik dayanaklarına dokunmadan ve feodal toprak sahipleriyle ittifak halinde Türkiye'de kapitalizmi geliştirmeye çalışmıştır. Bu çabalar yarı-feodal yapının tasfiyesine yol açmadığı gibi, ülkenin yeniden emperyalizmin bir yarı-sömürgesine dönüşmesine yol açmıştır. Milli Kurtuluş Savaşı ve 1920'lerin Kemalist diktatörlüğü, emperyalizm çağında milli burjuvazi önderliğindeki milli kurtuluş hareketlerinin emperyalizme ve feodalizme kalıcı darbeler indiremeyeceğinin açık bir örneğidir. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında geri ülkeler için bağımsız kapitalistleşme yolu tıkalıdır. Henüz proletarya bağımsız bir siyasi güç olarak tarih sahnesine çıkmadan ve henüz emperyalist kapitalizmin ağları tüm dünyaya yayılmadan, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesine önderlik eden ve üretici güçlerin özgürce gelişmesinin önündeki tüm engelleri devrimle tasfiye eden devrimci burjuvazi geçmişte kalmıştır. Çağımızda geri ülkelerdeki yarı-sömürge, yarı feodal yapı burjuvazi önderliğinde bir demokratik devrimle yıkılamaz.

Ülkemizde demokratik devrim Kürt milletinin milli zulüm ve boyunduruğa karşı yürüttüğü mücadelelerde de devam etmiştir. Yüzyıllardır süren milli boyunduruğun Kemalist diktatörlük döneminde de devam etmesi ve hatta daha da artması, pazarın genişlemeye başlamasıyla birlikte milli uyanışın hızlanması, Kürt halkının Kürt milli burjuvazisi önderliğinde milli boyunduruğa karşı ayaklanmasıyla sonuçlanmıştır Ancak proletarya önderliğinde yürütülemeyen, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesiyle birleştirilemeyen, emperyalist sömürü ve tahakkümü hedef alamayan ve Türk işçi ve köylülerinin , emperyalizme, feodalizme ve halk düşmanı Kemalist diktatörlüğe karşı mücadelesiyle birleştirilemeyen bu mücadele halk düşmanı Kemalist diktatörlüğün ve Milli Şef Diktatörlüğünün kitle katliamlarıyla ezilmiştir. Derin bir halkçı ve köylü karakter taşıyan Kürt milli ayaklanmalarının iki milliyetten halkımızın demokratik devrim mücadelesinin ileri bir aşamasına dönüştürülememesinin esas nedeni Türkiye proletaryasının devrimci hareketinin yetersizliği ve Kürt milli hareketini ülkemizdeki devrimci demokratik mücadelenin doğrudan bir parçası saymayışıdır.

ÇAĞIMIZDA DEMOKRATİK DEVRİM ANCAK PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE ZAFERE ULAŞABİLİR.

Ülkemizde üretici güçlerin özgürce gelişmesini önleyen yarı-sömürge, yarı feodal yapı ancak proletarya önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde yürütülecek yeni tipte bir Demokratik Halk Devrimiyle kırılabilir. Demokratik Halk Devriminde hedefler emperyalizm, emperyalizmin uzantısı tekelci burjuvazi ve feodal toprak ağalarıdır. Bu devrimin önder gücü proletaryadır. Demokratik Halk Devriminde temel güçler proletarya, köylülük ve şehir küçük burjuvazisidir. Milli burjuvazi yalpalayan bir sınıftır.Proletarya milli burjuvaziyi devrim saflarına kazanmak için mücadele eder ve milli burjuvazinin emperyalizmle ve feodalizmle uzlaşma ve devrimi baltalama eğilimlerini sürekli teşhir eder.

Demokratik devrimin proletarya önderliğinde gelişmesi onun zafere ulaşması için temel şarttır. Proletarya önderlik için esas olarak milli burjuvazi ile mücadele eder, milli burjuvazinin halk kitlelerinin demokratik devrim mücadelesini peşine takıp, devrimin yarıda kalmasına yolaçmasına karşı savaşır. Devrimin, proletarya önderliğinde gerçekleşmesi proletaryanın köylülükle, özellikle yoksul köylülükle ittifak kurmasına bağlıdır.

Demokratik Halk Devriminin özü toprak devrimidir. Emperyalizmin, emperyalizmin uzantısı tekelci kapitalizmin ve feodalizmin kökünün kazınması proletaryanın en geniş köylü kitlelerini toprak ve özgürlük mücadelesine seferber edip, edememesine bağlıdır. En

geniş köylü kitleleri büyük toprak ağaları ve tefecilere karşı, toprak devrimi yönünde seferber edilmedikçe, üretici güçlerin gelişmesinin önündeki bu engel, feodal kalıntılar tasfiye edilmedikçe, geniş köylü kitleleri toprak ve özgürlüğe kavuşmadıkça demokratik halk devrimi zafere ulaşamaz. Emperyalizmin ve onun uzantısı tekelci burjuvazinin ülkedeki dayanağı olan feodal kalıntılar tasfiye edilmedikçe yarı-sömürge yapı kırılamaz. Geniş köylü kitleleri toprak devrimi mücadelesi içinde seferber edilmedikçe işçi-köylü ittifakı sağlamlaştırılamaz, uzun süreli kılınamaz. Emperyalizmin ve onun uzantısı kapitalizmin yarı-feodal yapıya dayandığı ve köylülüğün nüfusun en geniş kesimini oluşturduğu sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde toprak devrimi temeli üzerinde ele alınmayan silahlı iktidar mücadelesinin hiçbir sonuç vermeyeceğini dünya devrimci tecrübesi defalarca göstermiştir.

Devrimci proletarya Demokratik Halk Devrimini, proletaryanın ve halkın bağımsız güçlerini yaratarak ve bu güçlere dayanarak, tarafsızlaştırılabilecek güçleri tarafsızlaştırarak ve devrimin baş düşmanlarını tecrit ederek zafere ulaştırır ve durmaksızın sosyalist devrimi gerçekleştirir. Devrimci proletaryanın bu mücadelesinde en güçlü ve vazgeçilmez silahı partisidir. Proletarya partisi, bizim gibi ülkelerde, işçi sınıfının ve çıkarları işçi sınıfıyla büyük oranda birleşen yoksul köylülüğün (yarı-proletarya) en bilinçli, en kararlı unsurlarını kapsar. Proletarya Partisi, işçi sınıfına ve yoksul köylülüğe tüm mücadele boyunca öncülük edecek çelik disiplinli bir örgüttür.

Devrimci proletarya, emperyalizme, feodalizme ve emperyalizmin uzantısı tekelci burjuvaziye karşı olan ve devrimde çıkarları bulunan tüm öteki sınıf ve tabakaları yurtsever anti-faşist halk cephesinde birleştirir. Bu cephenin temel ittifakını, işçi sınıfı ve toprak devrimi uğruna mücadele eden köylülük oluşturur. Devrimci proletarya tüm bu sınıf ve tabakaları siyasi örgütleriyle cepheye çağırır ve cephenin öncülüğü uğruna mücadele eder. Demokratik Halk Devriminin geçirdiği özgül aşamalara göre yurtsever anti-faşist halk cephesi genişleyebilir ya da daralabilir. Ama devrim zafere ulaşıncaya kadar işçi-köylü ittifakı cephenin temeli olarak kalır.

Devrimci proletarya, emperyalizmin, ve işbirlikçilerinin karşı-devrimci şiddetine karşı devrimci şiddeti ve silahlı iktidar mücadelesini, halk cephesinin silahlı gücü olan Halk ordusu aracılığıyla uygular. Halk ordusu mesleki değil, siyasi bir örgütlenmedir, parti ve cepheye bağlıdır.

Halkın bağımsız güçleri yaratılmadan ve bu güçlere dayanmadan bir devrim başarıya ulaştırılamaz.

Toprak devriminin halledilmediği yarı-sömürgelerde geniş köylü yığınları nın demokratik halk devriminde çıkarları vardır. Bu yüzden işçi sınıfı, köylülük ve şehir küçük burjuvazisi demokratik halk devriminin temel kitle gücünü oluştururlar. Bu gibi ülkelerde devrimin yolu uzun süreli halk savaşıdır.

Devrimci proletarya öncülüğünde işçi ve köylü kitleleri halk savaşını kırda ve şehirlerde bir dizi mücadele biçimi yaratarak ve uygulayarak yürütür. Devrimin değişik aşamalarında değişik mücadele biçimlerini, devrimin zaferine ve halkın kurtuluşuna hizmet edecek tarzda uyumlu olarak kullanır.

YENİ TİPTE DEMOKRATİK DEVRİM DURMAKSIZIN SOSYALİZME GÖTÜRÜR

Demokratik halk devrimi eski tipte değil, yeni tipte bir burjuva demokratik devrimdir. Proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakı temelinde yürütülen demokratik halk devrimi, eski tipte demokratik devrimden farklı olarak dünya proleter devriminin bir parçasıdır. Demokratik halk devriminin zafere ulaşması demek, durmaksızın sosyalizme geçmek demektir. Halkın demokratik diktatörlüğü proletarya diktatörlüğü değildir. Ancak işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde yükselen demokratik halk diktatörlüğü proletarya diktatörlüğünün bir biçimidir ve durmaksızın sosyalizme, proletarya diktatörlüğüne götürür. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülke halklarının önünde tek kurtuluş yolu vardır : demokratik halk devrimi yoluyla durmaksızın sosyalizme geçiş. Aksi halde karşı-devrim zafer kazanır, devrim yarıda kalır, devrimin o güne kadarki kazançları da yitirilir ve ülke yeniden yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkeye dönüşür. Emperyalizmin sömürge ve yarı sömürgelerinin önünde bir üçüncü yol yoktur!

Proletarya önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temelinde yükselecek olan demokratik halk diktatörlüğü genelinde şunları gerçekleştirir:

Demokratik Halk İktidarı, anti-emperyalist ve demokratik devrimin zaferini sağlamlaştırmak, kazançlarını korumak ve devrimi her alanda ileri götürmek için; esas olarak gücünü, emperyalizme ve onun ülkemizdeki uzantıları tekelci burjuvaziyi, feodal, yarı feodal büyük toprak sahipliğini ve onların siyasi temsilcileri olan faşist ve sosyal-faşistlerin kalıntılarını tasfiyeye yöneltir. Bunun için;

I - Demokratik Halk İktidarı, uluslararası mali sermayeye ve uzantısı tekelci burjuvaziye ait bütün işletmelere, madenlere, ticari ve mali kuruluşlara tazminatsız el koyar. Emperyalist devletlerle olan bütün devlet, belediye vb. borçlarını iptal eder. Bankacılık ve dış ticarette demokratik halk iktidarının denetimini gerçekleştirir.

II - Demokratik Halk İktidarı, toprak ağalarının ve gasbettikleri hazine topraklarının ve bütün hazine topraklarının, yoksul köylülerce zor alımı ve yoksul köylülerin mülkiyeti altında veya köylü birliklerinin ortak kullanımı altında bulunmalarını ve belli bir kısım toprakların da kollektif çiftlikler şeklinde örgütlenmesini denetler. Angarya, ortakçılık, kiracılık gibi her türlü yarı-feodal ilişkiye son verir. Tefecilik yasaklanarak, tefecilerin mal varlıklarına el koyar; köylülerin tefecilere ve bankalara olan borçlarını; ipotek ve her türlü rehini iptal eder. Demokratik Halk İktidarı, yoksul ve orta köylülüğü zengin köylülük karşısında korur ve destekler.

III - Demokratik Halk İktidarı, emperyalist tahakkümün aracı olan bütün eşitsiz siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel anlaşmaları fesheder. Emperyalist devletlerin birer saldırı aracı olan askeri blokların dışında ve milli kurtuluş ve sosyal kurtuluşları uğruna mücadele eden ezilen milletler ve ezilen halklarla ve başta Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti olmak üzere sosyalist ülkelerle proleter enternasyonalizmi temelinde dayanışma halinde bulunur.

IV - Halk için demokrasi; bir avuç sömürücü olan büyük burjuvazi, toprak ağaları ve onların siyasi temsilcileri faşistler ve sosyal faşistler için diktatörlük demek olan Demokratik Halk İktidarı, mahalli idarelerden en üst seviyedeki yönetim organlarına kadar halkın seçimle tayin ettiği, denetlediği, gerektiğinde görevden aldığı bir yönetim gerçekleştirir.

Demokratik Halk İktidarı, eski burjuva faşist devletin her alandaki son kalıntılarını da kaldırarak; bizzat işçilerin, köylülerin ve bütün halkın genel silahlanmasına dayanan halk ordusunu güçlendirir. Halk ordusunda; komutanları erlerin seçmesi, bütün askerlere söz, basın, dernek kurma ve siyasi faaliyette bulunma özgürlüğü konunacak ve teşvik edilecektir. Halk ordusu, üretim faaliyetine katılan bir ordu olacaktır.

Eski burjuva faşist devletin kurumları olan polis teşkilatının ve MİT-in kökü kazınıp dağıtılması ve halkın güvenliğinin halk milislerince sağlanmasını, eski mahkemeler yerine, halkın seçtiği temsilcilerle yönetilen halk mahkemelerinin kurulmasını; eski cezaevleri sisteminin ve bütün bir eski hukuk sisteminin lağvedilmesini gerçekleştirir.

V - Demokratik Halk İktidarı, Kürt milletinin yıllarca, her türlü baskı, eritme ve soykırım altında hakim sınıfların devleti içerisinde zorla tutulmasına son verecek Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını; isterlerse ayrı bir devlet kurma hakkını meşru bir hak olarak tanıyacaktır. Kürt milletinin bu hakkı Türk milletiyle birlikte yaşamak şeklinde belirlemesi halinde, her iki kardeş ulusun ve halkın eşit haklara sahip olduğu demokratik bir cumhuriyet gerçekleştirecektir.

Demokratik Halk İktidarı, diğer azilen milliyetlerin milli haklarını gözetecek ve her alanda gelişmelerine yardım edecektir.

VI - Demokratik Halk İktidarı, işsizliği önleyecek, "Herkese yeteneğine ve gücüne göre iş" şiarını gerçekleştirip, eşit işe eşit ücret ilkesini uygulayacak; bütün çalışanların haftada en az 36 saat dinlenme ve senelik izin hakkını ve 8 saatlik işgünü, bütün çalışanlar için uygulanacak, bütün çalışma alanlarında iş güvencesi ve can güvenliği sağlanacak grev hakkı korunacaktır. Çalışanların ücretleri üzerindeki her türlü ağır ve dolaylı vergiler kaldırılacak, servete göre alınan tek bir kademeli vergi sistemi yerleştirilecektir.

VII - Demokratik Halk İktidarı, bütün halkın sağlık hizmetlerinin parasız olarak görülmesini gerçekleştirecek, sağlık hizmetlerinin niteliğini yükseltecek, sağlık hizmetlerinin dağılımında bölgesel veya yöresel farklılığı süratle giderecektir.

VIII - Demokratik Halk İktidarı, emperyalizmin kozmopolit ve köleliği telkin eden kültürü ile feodalizmin ve burjuvazinin gerici, bireysel, şovenist kültürü yıkılacak milli demokratik, kitlesel, üretici ve halkın hizmetinde bir kültür geliştirecektir. Eğitimi yeniden düzenleyerek, paralı eğitime son verecek, öğrencilerin ve öğretmenlerin yaşama ve çalışma şartla-

rı iyileştirilecektir. İşçi, köylü ve öğrenci gençliğin sarsılmaz ve şaşmaz bir devrimci bilince sahip olarak yetişmesi ve gelişmesi için bütün olanaklar seferber edilecektir.

IX - Halkın örgütlenme ve her yönden siyasi düşüncelerini açıklamaları, her türlü kişi hakları teminat altına alınacaktır. Demokratik Halk İktidarı, dini inanç ve ibadet hürriyetine saygı gösterecek, çeşitli din ve mezheplerden halkın birliğini gerçekleştirecek, farklı din ve mezhepler üzerindeki ağa-şağılayıcı, halkın birliğini bozucu her türlü faaliyeti bertaraf edecektir.

X - Ezilen cins olan kadınlar üzerindeki her türlü feodal ve burjuva baskı ve eşitsizlikler kaldırılacak,kadının erkekle birlikte fiilen hayatın her alanında söz sahibi olması ve kadınların ekonomik bağımlılığının önündeki bütün engellerin temizlenmesi sağlanacaktır.

CHP'NİN SOSYALİST ENTERNASYONALE GİRMESİ, HALKIN MÜCADELESİNİ GERİYE ÇEKME, SÖNDÜRME YÖNÜNDEKİ SİYASETİNİN İSPATIDIR

Bir süre önce tamamlanan 23. CHP Kurultayında, Ecevit'in önergesiyle, sosyalist enternasyonal'e katılma kararı alındı.

Bu kararın Türkiye için ve halkın mücadelesi için ne anlama geldiğini ortaya koymak için bu enternasyonali ve ona üye partileri tanımak gerekir.

Sosyalist Enternasyonal partileri herşeyden önce, kendi ülkelerinde işçi sınıfının ve diğer çalışan halkın, sömürücü hakim sınıflara karşı mücadelesini söndürmek, ülkedeki sömürü düzenini korumak ve ayakta tutmak amacını taşımışlar ve kapitalist - emperyalist ülkelerde, emperyalist burjuvazinin hizmetinde bir müfreze olmuşlardır.

Sosyalist Enternasyonal partileri, bugüne kadar saldırgan İsrail Devletiyle, Birleşmiş Milletler kararlarında doğrulandığı gibi, ırkçılık demek olan siyonizmle; toprakları gaspedilmiş, siyonist baskılar altına alınan mazlum Filistin araplarını ve onların haklı davasını aynı kefeye koymuşlardır. Saldırganlar ve saldırıya uğrayanlar, haklılar ve haksızlar bir tutulmuş, böylece saldırgan İsrail Devletinin bölgedeki diğer arap ülkeleri ve halkları üzerindeki yayılmacı emelleri desteklenmiştir.

Sosyalist Enternasyonal partileri, uluslararası duruma yön veren temel çelişmelerden biri olan ve esas saldırgan ve yeniden paylaşım talep eden Rus emperyalizmi ile ABD arasındaki keskinleşen çelişmenin yarattığı savaş tehlikesi karşısında hayaller yayıyorlar. Rus emperyalizminin piyasaya sürdüğü "yumuşama", "silahsızlanma" ve "ortak güvenlik" gibi demagojik siyasetleri destekliyor, iki süper devlete karşı dünya halklarının uyanıklığını ve mücadelesini söndürmeye çalışıyorlar.

İşte CHP önderliğinin partiyi soktuğu yer böyle bir yerdir. Ve bu adım uluslararası durumda ve iç durumda çok önemli gelişmelerin gündemde olduğu bir aşamada atılmıştır. Uluslararası duruma çok genel planda ve kısaca değindik. Rusya ve ABD'de ekonomik buhran derinleşiyor, ve bu nedenle iki süper devlet arasındaki mücadele keskinleşiyor. Önümüzdeki dönem iki süper devletin özellikle ortadoğuda şiddetli bir mücadele vereceği bir dönem olacaktır. Her iki süper devlet ellerindeki mevzileri korumak ve daha ileri mevziler kazanmak amacıyla, ortadoğu ve onun bir parçası olan Türkiye üzerindeki hegemonya mücadelelerini arttıracaklardır. Bu gelişmeler Türkiye'nin iç durumunda, faşistler ve sosyal-faşistler arasındaki çelişmenin ve bütün diğer iç çelişmelerin keskinleşmesine neden olacak, kitlelerin mücadelesi yükselmeye devam edecektir. Orta burjuvazi ile büyük burjuvazi ve toprak ağaları ve dolayısıyla iki süper devlet arasındaki çelişmenin keskinleşmesi, önümüzdeki iç duruma ilişkin gelişmelerin bir tanesidir.

Uluslararası durumda ve iç durumdaki bu gelişmeler içte; büyük burjuvazi ve toprak ağaları ve dolayısıyla iki süper devlete karşı en geniş halk yığınlarının menfaatleri için mücadeleyi; dışta ise, Ortadoğu ülke ve halklarıyla, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı en tutarlı bir birlik ve dayanışmayı gerektirir.

CHP önderliğinin izlediği yol ise, bunların tersi bir yoldur ve halkın yükselen mücadelesini geriye çekmek, doğru hedeflerinden uzaklaştırmak yönündedir. Ve CHP'nin dayandığı orta burjuvazinin, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, büyük burjuvazi ve toprak ağalarına karşı, halkın saflarında olan bu sınıfın, objektif menfaatları ile de çelişmektedir.

CHP önderliği halkın iç düşmanlarını, ne olduğu belli olmayan "çağdışılık" kavramıyla belirsizleştirir ve halkın düşmanları olan büyük burjuvazi ve toprak ağalarına tavizler verirken, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ardındaki iki süper devlete özellikle Rus emperyalizmine karşı, halkın nefretini ve uyanışını söndürmeye çalışmaktadır. CHP önderliğinin, "ortadoğunun batıdaki temsilcisi" bir Türkiye altındaki maskelediği bu siyaset, sosyalist Enternasyonal'e katılma kararıyla daha da netleşmiş olmaktadır. ABD emperyalizminden uzaklaşmak ve Avrupa'daki emperyalist devletlere yakınlaşmak görünümündeki bu siyaset, aslında, Rus emperyalizmine daha da çok yakınlaşmaya dayanmaktadır. Genel olarak üçüncü dünya, özel olarak ortadoğu ülkeleriyle birlik ve dayanışmayı değil; emperyalist ve sosyal-emperyalist dünya ile "mesafeli ilişkiler" i temel almaktadır. "Mesafeli ilişkiler" siyaseti, Türkiye've bağımsızlık ve "saygınlık" kazandırmaz. Bu siyaset emperyalist siyasetin dümen suyunda kalmayı getirir,getirmektedir.

CHP önderliği çok değil, MSP ile koalisyon hükümetinin bozulmasının hemen sonrasında, "halkın siyaset hayatında 10 yıl ileride" olduğunu söylüyordu... Halkın bu uyanışı ve doğru hedeflere yönelmesinin objektif şartlarından korkan CHP önderliğinin, bu uyanışa karşı bulduğu çare, yukarıdaki siyasetlerle,halkın uyanışını "10 yıl geriye çekmek" noktasında toplanmaktadır. Ancak halkın yükselen mücadelesi, elverişli bir durum yaratmaktadır. Proleter devrimci hareket güçlerini birleştirdiği, halkın mücadelesini örgütlediği ve bu mücadelesinin hedeflerini netleştirdiği ölçüde CHP önderliğinin halkı 10 yıl geriye çekme çabası iflas edecektir.

İKTİDAR VERDİĞİ CEZALARIN VE SÜRDÜRDÜĞÜ UYGULAMALARIN ŞİDDETİYLE ÖVÜNÜRCESİNE, TÜM ÖZGÜRLÜK EMELLERİYLE ALAY EDERCESİNE KAMUOYUNA SESLENİYOR. HALKIN TÜM KATLARINDAN TÜM BİLİNÇLİ UNSURLAR HAKARETLERE SESSİZCE KATLANAN DİLSİZ KÖLELER DÜZEYİNE DÜŞMEK İSTEMİYORLARSA, BU MEYDAN OKUMAYA KARŞILIK VERMELİDİR. İKTİDAR, ÖĞRENCİLERİN ÜZERİNE POLİS GÖNDERİRKEN İLGİSİZ SEYREDEBİLEN BİR KİŞİ, YURTSEVER ADINA LAYIK DEĞİLDİR.

YURTSEVER HALKIMIZIN, NE ÖĞRENCİ GENÇLİĞE NE DE ÖĞRENCİ GENÇLİĞİN ŞİMDİDEN YARDIMINA KOŞAN ANNE VE BABALARI YALNIZ BIRAKMAYACAĞINA İNANCIMIZ TAMDIR. VE YİNE İNANCIMIZ TAMDIR Kİ, ÖĞRENCİ GENÇLİK, SAFLARINDAN VERDİĞİ VE VERMEYE DEVAM EDECEĞİ ŞEHİTLERİN OMUZLARINDA YÜKSELEREK MÜCADELESİNE DEVAM EDECEKTİR. VE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN KENDİSİNE REVA GÖRDÜĞÜ CEZALARIN TÜMÜNE, YOKSUL HALKIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİNDEN, BİR AN BİLE AYRILMAYACAĞINA BİR KEZ DAHA YEMİN EDEREK KARŞILIK VERECEKTİR.

(MİLİTAN GENÇLİK, Sayı-4)

KÖYLÜLERİ TOPRAK VE HÜRRİYETE KAVUŞTURACAK OLAN "TOPRAK REFORMU" DEĞİL, TOPRAK DEVRİMİDİR

60 sonrası işçi sınıfı ve diğer tüm çalışan halkın olduğu gibi köylülüğün de uyanışı ve mücadelesinin geliştiği yıllar oldu. Birçok bölgede yoksul köylüler, yıllardır kendilerini ezen ve sömüren toprak ağalarına karşı mücadeleye atıldılar. Özellikle 1969-70 yıllarında yoksul köylüler, hazine topraklarını gaspeden ağalara karşı yer yer topraklara el koyma eylemine girdiler. Ancak yoksul köylülüğün bu devrimci mücadeleleri, örgütsüz ve devrimci bir önderlikten yoksuk olduğundan, bütün yoksul köylülük katlarında yaygınlaşamadı ve derinleşemedi. Birbirinden kopuk kalan bu mücadeleler jandarma dipçiği altında ezildi.

Bu mücadelelerinde yoksul köylüler daha çok, ağaların gaspettiği hazine toprakları ve meralar üzerinde hak talep ettiler. Yer yer de bu topraklara, el koydular. Faşist MC hükümeti bir yandan, filizlenen mücadeleyi dipçik ve kurşunla ezerek, zindanlarda eritmeye çaba gösterdi; öte yandan mücadelenin en geniş yoksul köylü kitlesine yayılmasına ve daha ileri aşamalara yükselmesine engel olmak, yoksul köylülüğün toprak ve hürriyet için mücadele ateşini söndürmek amacıyla, 12 Mart faşistlerinin "toprak reformu" kanunu, MC hükümetinin programına alındı. Kurulan toprak reformu müsteşarlığı ırkçı-faşistlerin eline verildi.

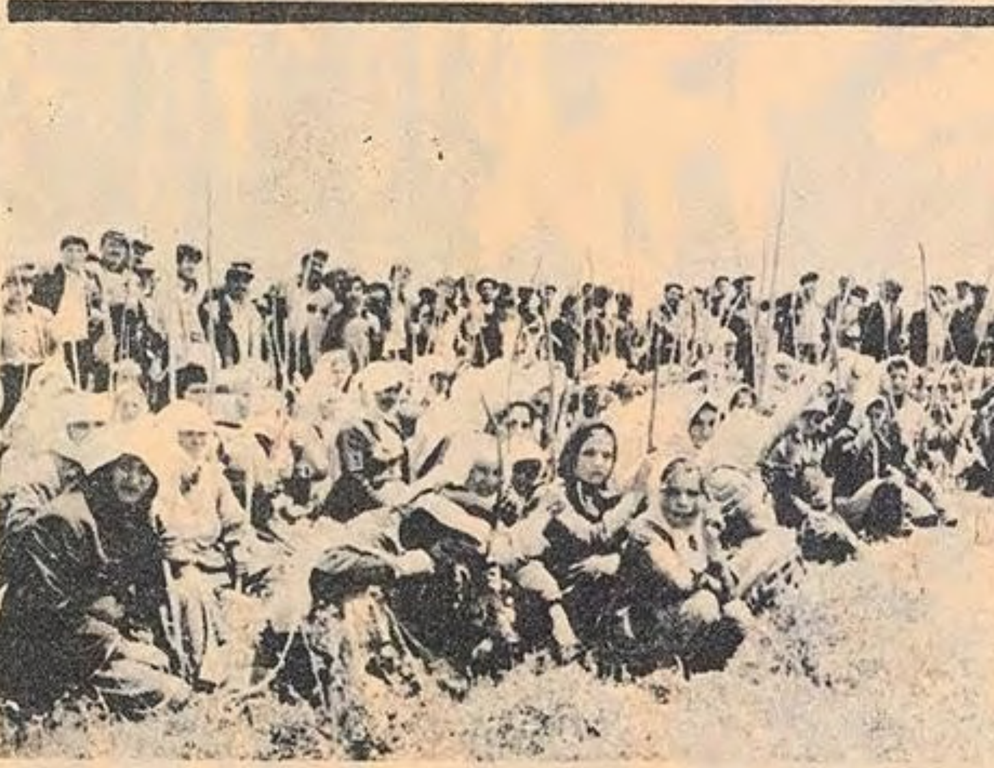
Urfa'da ilk adımları atılan, uygulaması gerçekleştirilen bu "toprak reformu" Kürt yoksul köylüsü için neyi ifade ediyor? Urfa'daki uygulamalar bu sorunun cevabını yeteri kadar aydınlatıyor. Bu uygulama en verimli ve en geniş toprakları gene toprak ağalarının elinde bırakmıştır. Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünce hazırlanan bu kanun, zaten toprak ağalarını sarsmayacak ölçüde bir toprak miktarını ve verimli olmayan toprakları, parası ödenerek "kamulaştırmayı" öngörüyordu. Bununla da yetinilmemiş, "kamulaştırma" kapsamına alınan topraklardan sadece üçte biri, kanunun tanıdığı süre içinde kamulaştırılmış ve böylece kanun tarafından kamulaştırma kapsamına alınan toprakların bile büyük bir kısmı, toprak ağalarının elinde kalmıştır. Toprak dağıtılan köylü ailesi sayısı, 495 gibi gülünç bir rakamdır. Üstelik toprak dağıtımı yapılan aileler arasında toprak ağalarının akrabaları ve faşist MHP-nin üyeleri de vardır. Oysa ki bu bölgedeki köylülerin yarısından fazlası topraksızdır. Demek ki Urfa'daki uygulama, her bakımdan bir sınırlamaya dayandırılmıştır. Ağaların akrabalarına verilen topraklar, miras hukukunun güvencesiyle, toprak ağalığı mülkiyetinin temelini koruma amacını taşımıştır. Demirel bir bakıma dediğini yapmıştır, "tapuyu deldirtmemiştir".

Urfa'da yapılan "toprak reformu" uygulamasındaki sınırlamalar, meselenin sadece bir yönüdür. Faşist diktatörlük altında yapılan toprak reformu daima faşistlerin tabanda örgütlenmelerinin bir aracı haline getirilir. Toprak bekleyen yoksul köylülük böylece özüne dokunulmayan feodal boyunduruk temelinde, faşist diktatörlüğün derinleşen boyunduğu altına alınır. Bunun Urfa'daki toprak reformu uygulamasının diğer yönü de budur.

Reformcu siyasi hareketin önderi Ecevit Urfa'daki "sınırlamalardan" hareket ederek, az sayıda aileye toprak dağıtıldığı, ailelerin seçiminde haksızlık yapıldığı gerekçesiyle Urfa'daki uygulamayı eleştirdi. Günahı "sınırlamalar" da gösterip, yoksul köylülüğün kurtuluş yolu olarak gene "toprak reformu" nu göstermeye devam etti.

Bu sınırlamalar olmayıp da Ecevit-in dediği gibi bir toprak reformu olsaydı, toprak ve hürriyete kavuşacak mıydı?

Ecevit'lerin toprak reformu nedir? Reformcuların dillerinden düşürmedikleri toprak reformu, karşılığı toprak ağalarına derhal ve topluca ödenen bir kısım toprağın, yoksul köylülere, devlete borçlanmaları karşılığında devredilmesi demektir. Bu yol, yoksul köylülüğün kurtuluş yolu olamaz. Çünkü yoksul köylülük zaten parası pulu olmayan ya da yok denecek kadar az olan köylülük demektir. Yoksul köylülük zaten ağaya veya tefeciye borçlanmıştır. Ağa, elinden bir kısım toprağı çıkaracak, karşılığında bir çırpıda toplu bir para alacak ve böylece daha da zenginleşecektir. Yoksul köylü ise eskiden kalmış borçlarından başka, bu sefer de devlete borçlanacak ve eline verimsiz bir toprak parçası verilecektir. Bir süre sonra da, bu verimsiz toprak parçasından ekmek parası çıkarmak için gübre arayacak, tarım aleti arayacaktır. Bunları elde etmek için ya tefecilere, ya bankalara ya da zengin köylülere borçlanmalara gidecektir. Ya da büyük ihtimalle aradıklarını bulamayacaktır. Bulamayacaktır; çünkü, zaten toprağı devlete borçlanarak elde etmiştir. Bankadan krediyi ise ancak, para pul varlığı iyi olan zengin köylüler ve ağalar almaktadır. Bu durumda yoksul köylü, küçük toprak parçasını gübre ve tarım aletleri kullan-

madan işleyecek, düşük ürün elde ederek borçlarını ödeyemeyecek, ekmek parasını kazanamayacaktır. Borçlarını ödeyemeyince, ipotek hemen kapıda beklemektedir. İpotekten kurtulmak için toprağını ya zengin köylüye ya toprak ağasına, ya da tefeciye çok ucuz bir fiyatla satacaktır. Toprağın yoksul köylünün elinden çıkması başka bir yolda izleyebilir. Her halükârda toprak reformu, köylüye ekmek, çocuğuna nafaka getirmeyecektir. Ve sonuçta yoksul köylü ağaların, tefecilerin pençesine ya da zengin köylülerin sömürüsüne daha derin bir şekilde düşecektir.

Toprak reformunun yoksul köylüye verdiği zararlar bununla da bitmez. Urfa'daki uygulamanın bir yönü olarak, yoksul köylü üzerindeki ve bu uygulamaya bağlı olarak Kürt ulusu üzerindeki feodal boyunduruğa dayanan milli zulmün derinleştiğini söylemiştik. Genelinde ise, toprak reformu, yoksul köylüyü hürriyetine kavuşturmaz. Halkın üstünde ve halka karşı, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının baskı güçleri olan kuramlar ayakta durdukça, işçi sınıfı ve diğer çalışan halkın büyük bir kesimini oluşturan yoksul köylüler de ne ekonomik kurtuluşlarını, ne de siyasi özgürlüklerini kazanabilirler. Oysa ki yoksul köylüler, işçi sınıfı ve çalışan halkın diğer kesimleri gibi, kamu ve devlet işlerini doğrudan ellerine almak istiyorlar. Memurları seçimle işbaşına getirmek ve halka hizmet ruhuyla hareket etmedikleri zaman, görevlerinden almak gücüne sahip olmak istiyorlar. Halbuki toprak reformu, onlara bunlardan hiçbirini vermeyecektir. Hürriyet getirmeyecektir.

Yoksul köylülük, kendisini daha büyük bir yıkıma ve sefalete götürecek olan böyle bir toprak reformunu reddedecektir. O halde yoksul köylü hangi yolu tutacaktır? Yoksul köylü daha koyu bir sefalet istemiyor. Bütün ağa ve hazine topraklarını istiyor. Ayrıca bu toprakları elde ettiği zaman, karşısında bir tefeci oturmasını da istemiyor. Tefeci ayakta durdukça toprağından beklediği kazancı elde edemeyeceğini biliyor. Toprağını yeniden kaybedeceğini biliyor. Onun için yalnız ağaların değil, tefecilerin de ortadan kalkmasını istiyor. Bir lokma ekmeğe mevsimlik işçi olarak çalışmaktan büyük mülk sahiplerinin kırbacından ve angaryadan kurtulmak istiyor. Bu isteklerini yoksul köylü nasıl elde edebilir?

Yoksul köylü, bu isteklerini, ağa ve hazine topraklarına el konulması, bu toprakların bizzat yoksul köylülerin kararıyla ve denetlemesiyle, yoksul köylüler arasında dağıtılmasıyla elde edebilir. Belli yerlerde de, bu arazilerin aralarında paylaşılması veya ortak olarak işletilmesi konusunda yoksul köylülerin özgürce karar vermesiyle elde edebilir. Yıllarca yoksul köylünün kanını emen tefecilerin para ve mal varlığına el konulmasıyla elde edebilir. Yoksul köylülüğün yolu budur. Bu yol, her türlü sömürü ve zulme karşı mücadele eden ve yeni bir dünya yaratmak durumunda olan, işçi sınıfının önderliğinde ve işçi-köylü ittifakı temelinde zafere ulaşacaktır.

Yoksul köylülüğün bu yolda verdiği mücadele her geçen gün gelişmektedir.. Daha şimdiden Pazarcık'ta, Polatlı'da, Gaziantep'te toprak ağalarının el koyduğu hazine arazileri üzerinde hak talep etmekte ve mücadeleye atılmaktadır.

O halde yoksul köylülerin bu mücadelelerini kucaklayalım ve ağaların tefecilerin zulüm ve sömürüsüne karşı toprak ve özgürlük mücadelesini yükseltelim. En geniş yoksul köylü kitlelerini bu mücadelede birleştirelim.

YIKILSIN AĞALIK,
BÜTÜN TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN!

KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ ULUSAL

"BAŞKA BİR ULUSU EZEN BİR ULUS ÖZGÜR OLAMAZ"

Mayın tarlaları, komando baskınları, topluca katliamlar ve ırkçılık, bu güne kadar Doğu ve Güneydoğu Anadoludan eksik olmadı. Çünkü buralarda Kürt ulusu yaşıyor. Kürt ulusu Türkiye'de olduğu gibi İran, Irak ve Suriye'de de yaşıyor. Emperyalizm ve emperyalizmin işbirlikçisi iktidarlar tarafından sömürülmekte ve milli boyunduruk altında ezilmektedir.

Türk büyük burjuvazisi ve büyük toprak ağaları, Kürt ulusunun varlığını ve bir millet olduğunu inkar ediyor. Türkiye'de Türklerden başka bir ulus yoktur diyorlar. Faşist Türkeş ve Demirel, Feyzioğlu ırkçı politikanın savunucusudurlar. Reformcu Ecevit de bu politikayı onaylıyor. Bütün bunlar, Kürt ulusunun varlığını inkar etmek, Kürt ulusunu eritmek için söylendi ve söyleniyor. Doğu ve Güneydoğu Anadoluda sokaklara yazılan, mitinglerde haykırılan "Kurdara Azadi" sloganlarıyla, Kürt ulusu, milli zulmü ve özgürlük özlemini dile getiriyor.

Geçmişte Türk büyük burjuvazisi ve büyük toprak ağalarına karşı Kürt ulusu, kimi zaman baltayla kimi zaman da göğsünü siper ederek milli zulme başkaldırdı. İşte Koçgiri, Ağrı - Zilan, Dersim ... Kürt ulusu isyan etti. Kölece yaşamaya karşı, milli boyunduruğu parçalamak için. Dalga dalga yayılan büyüyen mücadele karşısında gözü dönen hakim sınıflar, her seferinde Kürt ulusu üzerine ordular yolladılar. Halkın onbinlercesi, beşikteki bebelere varıncaya dek katledildi. Dağ, taş ve Fırat kan aktı.

Sadece katliam ve imha ile kalmadı. Binlerce kişi memleketinden sürüldü, zorla başka bölgelere göç ettirildi,yerinden yurdundan atıldı. Kürt halkının yaşadığı yerlere jse Türk halkı yerleştirildi. Kürtlerin milli özelliklerini ortadan kaldırmak için asimilasyona tabi tutuldu. Çıkarılan iskan kanunu da Kürt ulusunu, yaşadığı bölgelerden zorla göç ettirmek amacını taşıyordu.

Yakın zamanda 20 yoksul Kürt köylüsünün sınırda kaçakçılık yaptıkları için Viranşehir'de kurşuna dizilmeleri, faşist diktatörlüğün ırkçı politikasına bir örnektir. Ağa ve tefeci sömürüsü ile ezilen topraksız yoksul köylü, ekmek parası kazanmak için çareyi kaçakçılıkta bulduğunda sorgusuz sualsiz kurşuna dizilir. Kürt yoksul köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesinin karşısında, Türk hakim sınıfları ile bütünleşmiş Kürt toprak ağaları vardır. Kürt halkı, emperyalizm ve Türk hakim sınıflarının yanında, Kürt toprak ağaları tarafından sömürülmekte,feodal baskı altında ezilmektedir.Feodal boyunduruk milli boyundurukla birliktedir. Bu yüzden de baskı katmerli ve ağırdır.

Gene İdil'de kaçakçılık yaptıkları için kurşuna dizilen yoksul köylülerden birinin bacısı ölüsünü almaya geldiğinde jandarma ona şöyle diyor: "çek git, yoksa seni jandarmalara teslim ederim, kardeşin can çekişiyordu, acıdım, vurdum, tamamladım". Jandarma hakim sınıfların baskı aracıdır ve onlar iktidarlarını yıllarca jandarma dipçiği ile sürdürdüler.

Hakim sınıfların katliam ve asimilasyon uygulamalarıyla Kürt ulusunun özgür gelişimi engellenmiş ayrı bir devlet kurma hakkı gaspedilmiştir.Kürt dilinin konuşulması da yasaktır. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da kurulan yatılı bölge okullarında tek dil olarak zorunlu Türkçe eğitim yapılarak Kürt çocuklarına kendi dili ve kültürleri unutturulmaya çalışılıyor. Devletin resmi ideolojisi olan ırkçılık, yatılı bölge okullarında Kürt çocukları için baskı ve asimilasyon aracıdır.

KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ MİLLİ ZULME KARŞI MÜCADELE EDİLMEDEN; FAŞİZME VE EMPERYALİZME KARŞI, BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ DÜŞÜNÜLEMEZ!

Yıllardır halkımızın en küçük bir kıpırdanışını şiddet ve zulümle bastırmaya çalışan büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidarı "Kürt" sözü edilmesine dahi yasak koydular. Türk halkını da, Kürt ulusunu aşağılayarak, Türklerin üstün bir millet olduğu şeklinde yalanlarla, şovenizmle beslediler. Onlar milli düşmanlıklar yaratıp, halkları birbirine düşürmeden iktidarlarını devam ettiremeyeceklerini biliyorlar. Bu yüzden de Kürt ve Türk halkları arasında büyük bir titizlikle düşmanlık duvarları ördüler. Elbetteki halkımızın uyanışı ve mücadelesi bu duvarlarda gedikler açtı, Kürt ve Türk halkının uyanışı ve mücadelesi ile de yıkılacak. Ancak bu günden, burjuva ideolojisi olan milliyetçi ön yargılara, esas olarak da Türk milliyetçiliği ve şovenizmine karşı sistemli ve sürekli bir mücadele yürütülmeden, halklar arasında düşmanlık duvarları var olmaya devam eder.

Bugün Türk çalışan halkı arasında milli ön yargılar ve şoven fikirler güçlüdür. Türk hakim sınıfları, halkın sömürü ve zulme karşı mücadelesini baltalamak için şoven fikirleri yaygınlaştırdılar. Milliyetçi ön yargılar körüklendi, kitlelerin milli duygu ve düşünceleri istismar edildi. Halkın kör karanlıkta kalması için halklar arasında dayanışma ve dostluğu baltalamak için ne mümkünse yapıldı.

Türk halkını eğitme ve bilinçlendirme göreviyle yükümlü olan Türk proleter devrimcileri, milli ön yargılardan arınarak görevlerini yerine getirebildiler mi? Hayır, devrimci harekette revizyonizmin ve küçük burjuva ideolojisinin etkinliği, Kürt milli meselesinde de diğer meselelerde olduğu gibi kendini gösterdi. Türk proleter devrimcileri ne gerektiği gibi Türk halkını eğitip, Türk şovenizmine karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütebildiler, ne de Kürt halkına karşı görevlerini tam olarak yerine getirebildiler.

BOYUNDURUĞA HAYIR!

Bugün düne göre bu konuda ileri adımlar atılmıştır ama yeterli değildir. Proleter devrimciler, geçmişteki zaaflarının bilincinde olarak, Kürt milli meselesindeki siyasetlerini yeniden gözden geçirmelidirler.

Esas olarak ezen ulus milliyetçiliğine karşı lafta değil gerçekte mücadele edilmeden Kürt ve Türk halklarının devrim mücadelesi başarıya ulaşamaz. İki milliyetten halkımızın birliğine giden yol, hakim ulus şovenizmi ile mücadeleden geçer.

Tük hakim sınıflarının milli boyunduruğu altındaki Kürt ulusu, hakim sınıflara duyduğu düşmanlığın yanında, Türk halkına ve proleter devrimcilerine de güvensizlik duymaktadır. Ezen ulus proleter devrimcilerinin şoven fikirlerin etkisinde olmaları, haklı olarak Kürt halkının ezen ulus halkına da şüphe ile bakmasını getirmiştir. Bu şüphe ve güvensizliği proleter devrimci siyasetle ortadan kaldırmak için Türk ve Kürt proleter devrimcilerine büyük sorumluluklar düşmektedir.

Eğer Türk halkı, Kürt ulusu üzerindeki milli zulme ve milli eşitsizliğe, sessiz ve kayıtsız kalırsa -ki bunun esas sorumlusu Türk proleter devrimcileridir- Kürt halkının var olan şüphe ve güvensizliği devam eder. Ve bu güvensizlik, Türk hakim sınıflarının halklar arasında düşmanlığı körükleyen ırkçı, şoven politikasıyla birlikte düşmanlığa dönüşebilir. Bu durum her iki milliyetten halkımızı baskı altında tutan büyük burjuvazi ve toprak ağalarını güçlendirecektir. Faşist diktatörlük iki süper devlete dayanarak varlığını sürdürüyor. Ama aynı zamanda Kürt ulusu üzerindeki baskı ve milli zulümle de varlığını devam ettiriyor. Faşist diktatörlüğe karşı mücadele iki süper devlete karşı mücadeleden ayrılamayacağı gibi, Kürt ulusu üzerindeki milli baskıya karşı mücadele edilmeden, faşist diktatörlüğe karşı mücadele edilemez.

KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKINI SAVUNMAK BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN AYRILMAZ BİR PARÇASIDIR.

Bütün bir insanlığı sömürü ve esaretten kurtaracak olan devrimci proletarya, milli zulme karşı, hangi ulus üzerinde olursa olsun milli baskı ve eşitsizliğe karşı mücadele eder. Çünkü o, her türlü sömürü ve zulmün en kararlı ve en uzlaşmaz düşmanıdır.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını gasbeden Türk hakim sınıfları kendi milletinden halkı da sömürmekte ve ezmektedir. Milli zulüm, ırkçılık, komando baskınları ile iktidarlarını devam ettiren Türk hakim sınıfları Türk halkının da mücadelesini ezmeye çalışıyor. Kürt halkına ne zaman zulüm ve katliam yapıldıysa, Türk halkı üzerinde de baskılar arttırılmış, onun da mücadelesi engellenmek istenmiştir. Bir ulus başka bir ulusu sömürüyor ve baskı altında tutuyorsa, o ulusun kendisi de sömürü ve baskı altında demektir. Çünkü "Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz" (Marx). "Kendi ulusunun başka bir ulusu ezmesine göz yuman bir proleter, sosyalist bir proleter olamaz" (Lenin).

Bugün Kürt ulusu kendi rızası olmadan, Türk devleti sınırları içinde zorla tutuluyor, özgür ulusal gelişimi engelleniyor, hatta bir millet olarak varlığı inkar ediliyorsa, en başta ezen ulusun proletaryası bu milli eşitsizliğe kayıtsız kalamaz.

Türk ordusu, valiler ve diğer görevliler, Kürt ulusuna rağmen Kürdistan'da baskı aracı olarak bulunuyor, Kürt ulusu kendi arzularına aykırı olarak zorla askere alınıp devletin yasaları karşısında köleleştiriliyorsa, mayın tarlaları, komando zulmü ... ile maddi ve manevi olarak baskı altında tutuluyorsa başta Türk proletaryası ve halkı bunlara kayıtsız kalamaz, kalmamalıdır.

Devrimci proletarya bütün ulusların özgür ve eşit olarak birleşmelerinden yanadır, zorla aynı devlet sınırları içinde tutulmalarından yana değil. Ulusların özgür ve eşit olarak birleşmesi ezen ulus proletaryası ve halkının en tutarlı bir demokrasi ruhu ile eğitilmesinden geçer. Bunun içindir ki Türk proletaryası ve halkının görevi , Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tavizsiz olarak savunmak ve bu uğurda mücadele etmektir.

Ayrı bir devlet kurma hakkı Türk ulusunun tekelinde olamaz. Türk proletaryası ve halkı, Kürt ulusu üzerindeki milli zulmün her somut uygulanışına karşı çıkarak, ayrı bir devlet kurma hakkının herhangi bir ulusun tekelinde olmasını reddederek Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunarak, Kürt dili üzerindeki baskılara karşı dillerin eşitliğini savunarak, ancak böylelikle tutarlı bir demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi yürütebilir.

TOPRAK DEVRİMİ İLE BİRLEŞMEYEN MİLLİ KURTULUŞ HAREKETLERİ KALICI BAŞARILAR ELDE EDEMEZ!

Kürt ulusu yıllardır süren bunca zulüm, bunca işkenceye boyun eğmedi. Birçok kez milli zulme karşı başkaldırdı. Özellikle Kemalist iktidar döneminde birbiri ardınca isyanlar patlak verdi. Ancak Kürt milli hareketleri, milli kurtuluşu sağlayamadı, bağımsızlık ve özgürlük ile sonuçlanmadı. Bunun en önemli nedeni, önderliğin feodallerin elinde olmasıdır. Mücadeleye önderlik eden bir kısım ağa ve aşiret reislerinin aralarındaki çıkar çatışmaları yüzünden mücadele zayıfladı. Türk hakim sınıfları da mezhep ayrılıklarından yararlanarak mücadeleyi bölmeye çalıştılar. Kürt toprak ağaları yoksul Kürt köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesinin karşısına dikildiler, Türk hakim sınıfları ile birleştiler.

Önderliğin feodallerin elinde olmasından dolayı silahlarını yalnızca Türk hakim sınıflarına karşı değil, aynı zamanda emperyalizme ve feodalizme doğrultamayan Kürt milli hareketleri yenilgi ile sonuçlandı. Feodalizmi ve feodal boyunduruğu parçalamayan bir Kürt milli hareketi gerçek bir milli kurtuluşu sağlayamaz.

Çağımızda devrimci proletarya önderliğinde yürütülmeyen milli kurtuluş hareketleri, kalıcı başarılar elde edemez. Ülkemizde devrimci proletarya, toprak devrimi temelinde yoksul köylü kitlelerini seferber edip, işçi - köylü ittifakı temelinde milli bağımsızlığı sağlayabilir. Emperyalizme karşı yürütülen milli kurtuluş için mücadele proletarya önderliğinde demokratik halk devrimi ile kalıcı bir çözüme kavuşabilir.

Proletarya önderliğinde Kürt ve Türk halklarının, iki süper devlet, Türk hakim sınıfları ve feodalizme karşı birlikte ve omuz omuza mücadelesiyle, zafer kazanılabilir. Kürt ve Türk halklarının birliği ve dayanışması gerçekleşmeden iki milliyetten halkımız bağımsızlık ve özgürlük kazanamaz.

İki milliyetten halkımızın birliği ve sarsılmaz dayanışmasıyladır ki, iki süper devlet ve işbirlikçilerini yıkabilir, feodalizmin kökünü kazıyabiliriz.

Devrimci proletarya ulusların kendi kaderini tayin hakkını her şart altında savunur, milli baskı ve eşitsizliğe karşı mücadele eder. Proletarya her türlü milliyetçi fikirlere ve burjuva ideolojisine karşı proletarya enternasyonalizminin bayrağını yükseltmelidir.

Ülkemizde her iki milliyetten işçiler ve yoksul köylüler Çukurova, Zonguldak, Söke, İzmir, İstanbul'da bir araya geliyorlar. Büyük burjuvazi ve toprak ağaları, işçilerin köylülerin iş ve can güvenliği, sendikalaşma,toprak ve hürriyet için yürüttükleri mücadeleleri engellemek ve boğmak için millet, mezhep, din farklılıklarından yararlanıyor. Türk işçileri Kürt işçilerine, alevi işçileri sünni işçilere düşman etmeye çalışıyorlar. Her iki milliyetten işçi ve yoksul köylüler sımsıkı birleşerek örgütlenmeli ve mücadele etmeli, büyük burjuvazi ve toprak ağalarına karşı kendi sınıfının çıkarlarını korumalıdır. Bunun için de işçi ve yoksul köylülerin her türlü milliyetçilikten arınmış olmaları gerekir. Proleter sınıf bilincinin milliyetçi fikirlerle karartılması ve burjuva ideolojisine en küçük bir taviz iki milliyetten işçilerin ve yoksul köylülerin birliğini baltalar, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarları korunmuş olur.

Her türlü milliyetçilik proleterler ve halkların birliğini baltalamaktadır. Bu yüzden Kürt milliyetçiliği ile de mücadele etmek gerekir. Kürt milliyetçiliği ile mücadele bugün için esas olarak Kürt proleter devrimcilerinin görevidir.

Biz her türlü ulusal farkların ortadan kaldırılmasını amaçlıyoruz. Bunun içindir ki, fiili olarak var olan milli eşitsizliği dikkate alarak, Hakim ulus milliyetçiliği ile ezilen ulus milliyetçiliğini ayırdetmeliyiz. Kürt ulusunun senelerdir milli boyunduruk altında ezilmeleri ve milli haksızlığı dikkatte alarak, bu anlamda her iki ulusun milliyetçiliği arasında ayrım yapmalıyız. Ama bu ayrım Kürt milliyetçiliğine bir taviz şeklinde anlaşılmamalıdır.

Devrimci proletaryanın bayrağı altında iki milliyetten halkımızın iki süper devlet, Türk hakim sınıfları ve feodalizme karşı birliğini sağlamak için mücadele edelim. Ortak düşmanlarına karşı birleşerek halkımız zafer kazanacaktır.

KÜRT ULUSU ÜZERİNDEKİ ULUSAL BOYUNDURUĞA HAYIR!

TÜRKİYE KÜRDİSTAN'INDAKİ MİLLİ ZULMON ARACI OLAN JANDARMA, KOMANDO VE ORDU BİRLİKLERİ ÇEKİLSİN!

YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ!

"DOSTANE İŞBİRLİĞİ" Mİ?

SÖMÜRÜ VE TAHAKKÜM MÜ?

Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında, "İyi Komşuluk ve Dostâne İşbirliği" adıyla bir anlaşmanın imzalanacağı, bizzat dışişleri bakanı Çağlayangil tarafından açıklandı.

Sovyet Sosyal - emperyalistleri, buna benzer bir anlaşmayı Türkiye'ye kabul ettirmek için, epey zamandır çaba sarfetmekteydi.Basında "saldırmazlık paktı niteliğinde bir siyasal belge" olarak sözedilen anlaşma, sosyal-emperyalistlerle ülkemiz arasındaki ilişkilerde önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir.

ABD ve Sovyet Sosyal emperyalistleri, dünya çapında yoğun bir hegemonya mücadelesi içindedir. Bu mücadele ülkemiz üzerinde de yoğun olarak sürmektedir. ABD emperyalistlerinin ülkemiz üzerinde zayıflayan hegemonyası ve özellikle "silah ambargosu" nedeniyle ortaya çıkan durumdan yararlanmak için sosyal-emperyalistler, her yola başvurmaktadırlar.Temel sanayi alanlarında giriştiği yatırımlar, 10 milyarlık kredi ve en son enerji anlaşması yoluyla,ekonomik bakımdan ülkemize sızmakta, sömürü ve yağmasını arttırmaya çalışmaktadır. Bunun yanısıra, siyasi ve askeri alanda da nüfuz kurabilmek için çabalarını yoğunlaştırmış durumdadır. Nitekim Brejnev, Sovyet revizyonist partisinin 25. Kongresinde yaptığı konuşmada, Türkiye ile ilişkilerinin, "...başlıca olarak ekonomik alandan yavaş yavaş politik meselelere de yayıldığını" açıklamıştı. İşte sözkonusu "işbirliği" anlaşması Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Türkiye üzerinde hegemonya kurma amaçları doğrultusunda attıkları önemli bir adımdır.

Sosyal emperyalistler, "dostluk", "işbirliği" gibi sözlerle neyi gizlemek istiyorlar! Alman emperyalistlerinin yenilgiye uğradığı, Türkiye üzerinde de nüfuzunu yitirdiği 1945 lerde, ülkemiz üzerinde tahakküm kuran ABD emperyalistleri de sık sık buna benzer sözler söylüyorlardı. Ülkemizi ABD emperyalizmine peşkeş çeken hakim sınıflar, bu sözümona "dostluğa" dört elle sarılmışlardı. Böylece ekonomik ve mali bakımdan olduğu gibi, NATO, CENTO ve ikili anlaşmalar yoluyla ülkemiz, siyasî, askeri her bakımdan ABD emperyalizminin boyunduruğu altına girdi.Şimdilerde ABD emperyalistlerinin ayağını kaydırarak Sosyal - emperyalistlerin yapmak istedikleri budur, ülkemiz üzerinde hegemonya kurmaktır. Onlar yüzlerine "sosyalizm" maskesi takarak, açgözlü bir emperyalist olduğunu gizlemeye çalışmaktadırlar. Kendi ülkesinde emekçi halkı olduğu gibi, Doğu Avrupa ülkelerini ve birçok üçüncü dünya ülkelerini sömürmekte ve yağmalamaktadırlar . Revizyonistlerin "yardım" dedikleri şeyin, şimdiye kadarki sözümona ABD "yardım" larından ne farkı vardır. Bugün iki süper devlet, dünya çapında en büyük sömürücü ve zalimlerdir.

Sosyal-emperyalistlerin sık sık "barış" tan, "güvenlik" ten sözetmeleri de büyük bir sahtekârlıktır . Onlar aynı şekilde, ezilen halkların ve üçüncü dünya ülkelerinin "doğal müttefiği" ve "dostu" yalanına da her zaman başvuruyorlar. Bütün bunlar, ezilen halkları ve üçüncü dünya ülkelerini aldatmak amacını taşıyor. Örneğin, Akdeniz ülkelerinin güvenliğini tehdit edenler, donanmalarıyla, uçak gemileriyle, askeri üsleriyle barut fıçısına çevirenler iki süper devletten başkası değildir. Alabildiğine yayılmacı bir siyaset izleyen sosyal-emperyalistler, "saldırmazlık paktı" önerileriyle, saldırgan olmadıkları hayallerini yaymaya, Türkiye'yi kolay yutabileceği bir lokma haline getirmeye ve halkımızı, uyutmaya çalışmaktadır.

Her ülkenin dostlara ihtiyacı vardır, ülkemizin de. Ancak, gerçek düşmanlarımızın, iki süper devletin sözümona "dost" luğuna halkımızın ihtiyacı yoktur. Türkiye'nin dostları; gerçek sosyalist ülkeler ve iki süper devletin hegemonyasına karşı mücadele eden üçüncü dünya ülkeleri olabilir.

Milliyetçi Cephe faşistleri, karşılaştıkları önemli iç ve dış güçlüklerden çıkış yolu olarak, bir yandan ABD emperyalistlerine yalvarıp yakarmakta, "savunma işbirliği anlaşması" imzalanırsa uşaklığa devam edeceğini tekrarlamakta, öte yandan Rus sosyal-emperyalistlerine avuç açmakta, ülkemizi giderek onlara peşkeş çekmektedir. ABD emperyalizminin sadık uşaklarının önemli bir kısmı, Demirel ve Feyzioğlu'nun başını çektiği faşist klik, giderek gelişen sosyal-emperyalist yayılmanın esas sorumlularıdır. Milliyetçi Cephe'nin en önemli kesimini oluşturan bu klikle sosyal-emperyalistler arasında artan ilişkiler, ABD emperyalistlerine karşı bir "blöf" olmaktan ötedir.

Sosyal-emperyalistlerin ülkemizdeki beşinci kolları olan revizyonistler ise, bu tür kölelik anlaşmalarının hararetle propagandasını yapmakta, bir an önce imzalanmasını istemektedirler. Onların bütün çabası, ABD emperyalizminin yerini Rus sosyal-emperyalistlerinin alması içindir.

Sık sık "bağımsız dış politika" dan sözeden Ecevit, iki süper devlete karşı uzlaşıcı bir siyaset izlemektedir. Ecevit, ülkemizi ABD emperyalizmine bağımlı kılan anlaşmalara karşı çıkmamakta,Milliyetçi Cephe faşistlerinin, Rus Sosyal- emperyalistleriyle imzalamaya çalıştığı kölelik anlaşmalarını da desteklemektedir. Bugün bağımsız bir dış politika izlemek, iki süper devlete karşı kararlı bir şekilde mücadele etmekle mümkündür. Emperyalistlerle "dostluk" ve "işbirliği" - nin bedelleri ağırdır. Bu ülkemizin sömürülmesi,halkımızın köleleştirilmesi demektir. CHP'li yurtseverler, parti yönetiminin izlediği, iki süper devlete boyun eğme siyasetine karşı çıkmalı, seslerini yükseltmelidirler.

Bütün yurtseverler,devrimciler, ABD emperyalizmine karşı olduğu gibi, sosyal-emperyalistlerin giderek artan yayılmasına karşı da mücadele edelim. Milliyetçi Cephe faşistlerinin sosyal - emperyalistlerle imzalamaya çalıştığı "işbirliği" anlaşmasına karşı çıkalım.

EMPERYALİZM VE SOSYAL-EMPERYALİZMLE HER TÜRLÜ KÖLELİK ANLAŞMALARINA HAYIR!

YENİ ÇARLARLA "İŞBİRLİĞİ" ANLAŞMASINA HAYIR!

NE NATO NE VARŞOVA, YERİMİZ ÜÇÜNCÜ DÜNYA!

NE AMERİKA, NE RUSYA

YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

SİLVAN LİSESİ VE YBO ÖĞRENCİLERİ HAYKIRIYOR: "BUNDAN SONRA HİÇBİR HAKSIZLIĞA ÖDÜN VERMEYECEĞİZ!"

Doğuda kurulan Yatılı Bölge Okulları Kürt ulusu üzerindeki zorla eritme politikasının bir devamıdır. Bu politika Silvan YBO'da da sürdürülmekte,bu okulun öğrencileri tüm akademik ve sosyal imkanlardan yoksun bırakılmaktadır.

Ayrıca okulda her olanağa sahip tüm öğrencilere sürekli baskıda bulunan faşist ideolojiyle ve silahlarla donatılmış 20-25 kişilik ayrıcalıklı bir azınlık oluşturulmuştur.Bunlar okulda Kürtçe konuşanlara küfretmekte, dövmektedirler.

Bu tutumlar 600 öğren-
ciyi sürekli huzursuz ve
tedirgin etti, ama öğren-
ciler hiçbir zaman yılgın-
lık göstermediler, boyu
eğmediler. Bu yapılanları
her sabah, hergün kendi ba
ğırlarında biriktirdiler v
son olarak birleşip he
birlikte davranmaya kara
verdiler. Bir gece sabah
kadar uyumayıp sabahleyin
saat 6'da Kasaba'ya doğr
yürüyüşe geçtiler, Silva
Lisesi'ne vardıklarında b
orta okul ve lise öğrenci-
leri de kardeşçe bir daya-
nışmanın örneğini verere
kendilerine katılarak be-
raber şehir içinde kayma-
kamlığa yürüdüler.

Sonra okulda kendile-
rine engel olmak isteyen
kaymakam ve müdürün engel-
lemelerine ve vaadlerine

kulak asmadan sorunlarını halka duyurmak için bağırdılar, okula vardıklarında kendilerine saldırmak isteyen müdürün beslemelerini bir iyi dövdüler, onları tutup okuldan attılar.

Müdür kendilerini engellemek için polis, sonra da jandarma getirtti. Bunlar da öğrencilerin yutulur lokma olmadıklarını anlayınca fazla ileri gidemediler.

Hak verilmez alınır sözünün doğruluğunu bir daha gören Kürt halkının en yoksul cocukları YBO öğrenci-

İSKAN SORUNUNUN ARDINDA MİLLİ ZULÜM YATAR

Kürdistan'daki depremler, aynı zamanda Kürt
olitikasıyla da birleşmek-
o ve Lice depremlerinde ol-
skan sorunu" gündemdedir.
vurguncuların talanını sağ
.

et tarihi boyunca, dere-
iamlarla bastırılan Kürt
skan uygulamaları izlemiş,
ştirilmeye çalışılmıştır.
Varto, Lice depremleri
iskan politikasının, dep-
asimilasyon politikasının
anıldığı "felaketler" ol-
aha şimdiden, ağaların hay
merkezleri, devlet üretme
rılırken, yoksul Kürt köy-
bir iki küçük baş hayva-
una gidilmekte, bölge hal-
iç şartları, yeni bir "zo-
yaratılmıştır. Demirelle-
n sorununun" ardında bü-
Kürt milletine uygulanan,
felaketine yardım adı al-
i yatar.

İNE YENİLERİ KURULSUN!
VANLARI İÇİN BARINAKLAR

HALKI… …STÜRELİM

Yeraltı, yerüstü kay-
naklarının emperyalizm ta-
rafından azgınca sömürül-
düğü, halkın, emperyaliz-
min uşağı büyük burjuvaz
ve büyük toprak ağaları i-
çin kölece çalıştığı ülke-
mizde, deprem, halk içi
yıkım ve ölüm demektir.So
Van depremi de bu gerçeği
yeni bir ispatı olmuştur.

Yıllardır ABD emperya-
lizminin uşaklığını yapan
son birkaç yıldır ülkemi-
zin zenginliklerini Rus
sosyal-emperyalizmine peş-
keş çeken kan emiciler hal
kın yarasını saramazlar.On
lar, halkın acısı üzerine
sofra kurmakta, vurgun he-
sapları yapmakta, yoksul
halka "bir ekmek yerine beş
dipçiği" reva görmektedir.

"Yardım" çığlıkları atan, ama depreme uğrayan yoksul Kürt köylülerinin yardımına koşmak için parmaklarını bile oynatmayan revizyonistler de halkın yarasını saramazlar.

yarasını saracak tek güç, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk yığınları ve devrimcilerdir.

Deprem haberi duyulur duyulmaz tüm halk kitleleri seferber oldular, yardımlaşma ve dayanışma ruhunu yükselttiler. İlk günden beri devrimciler depreme uğrayan halkın yardımına koştu, ulaşılmayan köylere devrimciler ulaştılar, halkın yarasını sarmaya çalıştılar.

dıran, Erciş'te halk devrimcileri bağrına basıyor, yalnız onlara güveniyor. Halka "tevekkül"öğütleyen, devrimcileri susturmak isteyen Ecevit'e acılı köylüler "devrimciler olmasaydı, bizler ölmüştük"diye haykırdılar.

Halkın acısını yüreğinde duyan devrimciler olarak, bu acıyı kuvvete dönüştürelim.

Yılmadan, usanmadan halkın ihtiyaçlarını karşılamak için çalışalım.

Halka ulaştırılmayan yardımların halkın eline geçmesini sağlayalım.

Vurgunu, talanı,jandarma zulmünü engelleyelim.

Yardım, dayanışma ve denetleme komiteleri örgütleyelim.

Köylülerin hayvanlarının devletçe satın alınması ve göç ettirilmesine karşı direnelim.

Halkın acısını sömürülerine alet edenleri ve sahte "yardım" çığlıkları atanları teşhir edelim.

Güçlerimizi birleştirelim, depreme uğrayan halkla birleşelim.

VAN "FELAKETİ" NİN SORUMLUSU BÜYÜK BURJUVAZİ VE BÜYÜK TOPRAK AĞALARININ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜDÜR!

Erzincan, Varto, Lice, ve Van...

Yoksul Kürt halkı bir kez daha binlerce canını yitirdi. Beşikteki bebeler, yoksulluğa karşı yiğitçe direnen analar artık yaşamıyor. Yaşayanlarsa aç barınaksız ve öfkeli.

Van ve yöresinde meydana gelen deprem Gedizde, Adapazarı'ndaki gibi 6 derecelik orta şiddette bir depremdir. Ve bugün artık bu tür depremlerin "felaket" e yol açmasını önleyecek tedbirleri almak mümkündür. Her depremden sonra yurtsever bilim adamlarının ve teknik elemanlarının açıkladıkları gibi, yerleşim planlamasıyla, yapıların uygun tarzda yapılmasıyla bu tür depremler "felaket" olmaktan çıkarılabilir. Ve deprem bölgesinde açıkca gözükmektedir ki, yıkılan evler beton binalar değil, yoksul Kürt halkının yaşadığı taş ve kerpiç evlerdir.

Öyleyse Van depreminin "felaket" olmasının sorumlusu kimlerdir? "katliam" dan kim sorumludur?

Bu katliamın sorumlusu Türkiye halkını sömüren, Kürt ulusunu yıllardır milli boyunduruk altına alan, azgınca sömüren ve Kürt ulusunu insanca yaşama hakkından yoksun bırakan büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğü değil midir!

Bu katliamın sorumlusu, daha önce depremde yerle bir olacağı tespit edildiği halde, LİCE'nin ovaya kurulmasını sağlamayan, Kürt köylüsünü ve emekçilerini yoksulluğa ve açlığa iten, onları ilkel ev lerde yaşamaya mahkum eden gerici hakim sınıflar değil midir?

Toplanan yardımlar bir türlü deprem bölgesine ulaşamıyor neden? Kardeş Türk ve Rum halklarının kırdırıldığı Kıbrıs işgalinde, Beşparmak dağlarında ulaşılmadık tepe kalmamıştı. Onlar, Kürt halkına zulüm ve işkence yapmak için aşılmadık tepe, ulaşılmadık köy bilmezler. Ama şimdi deprem "felaketine", yardım, ulaştırma enkaz kaldırmaya gelince Muradiye, Çaldıran, Van ulaşılmaz oldular.

Onlar şimdi cellat yüzlerine masum maskeler takarak talan ve yağmaya hazırlanıyorlar. Demirel "Esas mesele iskan meselesidir" diyerek vurguncular işareti çaktı. Onlar Lice'de Kürt halkının acılarının sırtından vurdukları milyonların tadını daha unutmadan akbabalar gibi deprem bölgesine üşüşüyorlar.

Pek heveslenmeyin baylar! Halkımız ve tüm yurtseverler sizleri artık çok iyi tanıyor. Her seferinde karşınıza dikileceğiz aman vermeyeceğiz.

Onlar işçilerin, köylülerin, tüm halkın "dayanışma" ve "yardımlaşma"duygularını sömürerek, sahtekarca yardım çağrılarında bulunuyorlar. Radyoda her onbeş dakikada bir bu sahtekarlıkları tekrarlamalarındaki telaş artık halkın onlara bir nebze güvenmediğini bilmelerinin ifadesidir. Varto, Denizli, Lice depremleri bu "yardımseverlik" gösterilerinin aldatmaca olduğunu gösterir. Son yılların deprem zenginleri işte böyle doğdu. Devlet yardımı, tekellerin yardımı hergün gazete sütunlarında boy gösteriyor. Kimin parasını kime veriyorsunuz? Devlet yardımları da, emperyalist tekellerin uzantısı şirketlerin yardımı da işçilerin emekçilerin gaspedilen emeği değil midir?

Evet, halkın sizler cep lerinize indiresiniz diye verecek tek kuruşu yoktur! İşçiler, köylüler tüm yurt severler kimin dost, kimin düşman olduğunu iyi biliyor, depreme uğrayan Kürt halkı da, kendisine tüm ezilenlerden başkasının dost olmadığını her günden daha fazla anlıyorlar.

Depremi fırsat bilen din tüccarları da, "takdir-i ilahi", "kader" yaygaralarıyla yoksul Kürt halkının acısını sömürüyorlar.

Analarını, babalarını, kardeşlerini, çocuklarını yitirenler ise soruyorlar; bu ne menem takdir-i ilahidir ki, hep bizi buluyor, bu ne menem kaderdirki, hep bizim evlerimizi yerle bir ediyor, beton binalara dokunmuyor.

YOKSUL KÜRT HALKI ÖLÜLERİNİ HER TOPRAĞA VERİŞİNDE GÖRÜYOR Kİ, DEPREMİN YOL AÇTIĞI "FELAKET" KADER DEĞİLDİR. VE NASIL BU "FELAKET" KADER DEĞİLSE, ÜZERLERİNDEKİ MİLLİ BOYUNDURUK, SÖMÜRÜ VE ZULÜM DE KADER DEĞİLDİR.

Bugün artık Muradiye, Çaldıran ve yüzlerce köy yok. Buralarda şimdi acı ve öfke kol geziyor.

Yoksul köylüler elleri parçalanarak yıkıntıları kaldırırken, onları bir lokma ekmeğe, bir tek bez parçasına muhtaç edenler burada da jandarma zulmüne uyguluyorlar. Vurgun hesaplarıyla kanlı ellerini oğuşturarak ziyafet masalarının başına çöküyorlar.

ŞİMDİ KÜRT HALKI ACISINI YÜREĞİNE GÖMEREK, ÖFKESİNİ BİRİKTİRMEKTEDİR VE KÜRT HALKI ORTAK DÜŞMANA KARŞI TÜRK HALKIYLA BİRLEŞEREK ÜZERLERİNDEKİ MİLLİ BOYUNDURUĞUN VE ZULMÜN, SÖMÜRÜ VE YOKSULLUĞUN HESABINI ERGEÇ SORACAKTIR!